ΔΑΦΝΗ

ΕΤΟΣ Α.—ΑΡΙΘΜΟΣ 16
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.—19 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1909
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 6 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ)

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΘΕΝΑ ΤΗΣ... ΦΥΛΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΑΝΕΞΗΓΗΤΟΥ...ΦΥΛΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

"ΔΑΦΝΗ"

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΥΔΕΜΙΑ αἴτησις πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

	Ἐτησία
Ἐσωτερικοῦ	Δρ. 5
Ἐξωτερικοῦ	Φρ. 8
Ἀμερικῆς	Δολλάρια 3
Ρωσσίας	Ρούβλια 3

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν καὶ λήγουν οἱανδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Ἀγγελίαι καὶ Διαφημίσεις Λεπτ. 20 ὁ στίχος
Καταχωρ. Ταμιευτηρίου καὶ Ἑταιριῶν ..... *Λεπτὰ 70* »

Τὰ φιλολογικὰ δημοσιεύματα καταχωρίζονται δωρεάν, μὲ τὴν σειράν των, ἂν ἐγκριθῶσιν, καὶ ἐφ' ὅσον ἐπαρκεῖ ὁ χῶρος τοῦ φύλλου.

✻ *Ἡ προπληρωμὴ εἶνε ὅρος ἀπαραίτητος.*

✻ *Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.*

ΕΝΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΟΙΚΟΠΕΔΑ

Ἡ Ἑλλὰς ἀπεφάσισεν ὁριστικῶς νὰ διορθωθῇ. Ἀφοῦ ὡμολόγησεν ἡ ἴδια, ὅτι δὲν πηγαίνει καλά, ὅτι τὰ καταφέρνει μάλιστα πολὺ ἄσχημα ἐσχάτως, ἔβαλε τὸ κεφάλι της κάτω καὶ εἶπεν ἀποφασιστικῶς:

— Διάβολε! Δὲν πᾶμε καλά! Πρέπει ν' ἀλλάξω!...

Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ὁμιλήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πρὸς τὸν ἑαυτόν του, παρέχει πενῆντα τοῖς ἑκατὸν τὴν πιθανότητα, ὅτι θὰ διορθωθῇ. Ὅταν ὅμως ἕνας λαὸς ὁλόκληρος κάμῃ αὐτὸν τὸν μονόλογον, τότε πρέπει ὡρισμένως νὰ ὑπάρχῃ ἡ βεβαιότης, ὅτι ἡ διόρθωσις ἔρχεται ἐπιβαίνουσα αὐτοκινήτου σαράντα ἵππων δυνάμεως.

Ἡ Ἑλλὰς λοιπὸν διορθώνει τὸν στρατόν της, διορθώνει τὸ ναυτικόν της, διορθώνει τὴν ὑπηρεσίαν της. Οἱ προβολεῖς διευθύνονται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις διὰ ν' ἀνακαλύψουν σκάνδαλα, νὰ εὕρουν ἀνικανότητας, νὰ ξετρυπώσουν τοὺς ἀδάμαντας τῆς τιμιότητος καὶ τὰ χαλύβδινα κορμιὰ τῆς ἐργασίας. Διορθώνεται λοιπὸν ἡ Ἑλλὰς εἰς ὅλας της τὰς ἐκδηλώσεις. Διορθώνεται κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν.

Μόνον πνευματικῶς δὲν θέλει νὰ διορθωθῇ ἡ Ἑλλάς. Τί εἶναι τάχα αὐτὸ ποῦ δεσμεύει ἕνα πνευματικὸν καὶ διανοητικὸν λαὸν καὶ τοῦ μαραίνει τὸ πνεῦμά του καὶ τοῦ ξηραίνει τὴν ψυχήν του καὶ τὸν κάμνει νὰ ζῇ ἀδιάφορος πρὸς τὸ πνεῦμα, εἰς ἕνα τόπον ὅπου ἀκριβῶς τὸ πνεῦμα ὤθησε τὴν δημιουργίαν του ἕως τὸν ἕβδομον οὐρανόν; Μυστήριον. Ἂς τὸ ἀφήσωμεν νὰ τὸ λύσουν ἐκεῖνοι ποῦ θὰ ἔλθουν ἔπειτα ἀπὸ ἡμᾶς καὶ θὰ μελετοῦν ἔκπληκτοι τὸν εἰκοστὸν ἑλληνικὸν αἰῶνα.

Ἀλλὰ - ἐπαναλαμβάνω - μόνον τὸ πνεῦμα δέν λαμβάνει ὑπ' ὄψει της ἡ Ἑλλάς. Ἀπὸ ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις του εἰς μίαν ἔχει νὰ δείξῃ πραγματικὰς προόδους καὶ ἐργασίαν ἀδιαφιλονίκητως ἀξιόλογον. Εἰς τὸ θέατρον, ὑπάρχει σήμερον μία παραγωγὴ θεατρικὴ ἡ ὁποία ἠμπορεῖ νὰ ἐγείρῃ κάποιας ἀξιώσεις. Εἰς τὴν γύρω μετριότητα, αὐτὴ ὀρθώνει ἀνάστημα τὸ ὁποῖον δὲν ἀφήνει κανεὶς ἀπαρατήρητον. Δὲν ἔδωκε βέβαια ἀκόμη τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον τὰ ἀριστουργήματα ποῦ πρέπει πάντοτε κανεὶς νὰ περιμένῃ. Ἀλλὰ τὸ θέατρόν μας δίδει εἰς τὸ κοινὸν τροφὴν ἡ ὁποία δὲν εἶνε πάντοτε τῆς ἀράδας, ἡ ὁποία ἔχει μερικὰς ὡραίας πτήσεις, ἡ ὁποία συχνὰ σκορπίζει λάμψεις γύρω. Αὐτὸ εἶναι τώρα πλέον ἀναμφισβήτητον.

Οἱ ἄνθρωποι ποῦ κατεργάζωνται σιγὰ σιγὰ μὲ πεισμονὴν καὶ μὲ ἀπογοητεύσεις τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου, εἶδον ὅτι ἡ Ἑλλὰς διορθώνεται καὶ εἶπον μέσα των:

—Ἕως τώρα ἡ ἐργασία μας ἦτο κτῆμα τοῦ τυχόντος, εἴμεθα ἀπροστάτευτοι καὶ δὲν ἠμπορούσαμεν νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὸν νόμον ὑπὲρ ἡμῶν, διότι νόμος δὲν ὑπῆρχε. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ συνέβαινον διότι ἡ Ἑλλὰς ἦτο ἀδιόρθωτος, τώρα ὅμως ποῦ διορθώνεται τάχα δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ζητήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἰδιοκτησίας αὐτῶν τῶν δυστυχισμένων οἰκοπέδων...

Καὶ τὴν ἐζήτησε.

Ἀλλ' ἡ Ἑλλὰς ποῦ πληρώνει τοὺς ἀγροφύλακας, τοὺς φυλάττοντας δύο πήχεις χωράφι, καὶ διώχνονται νὰ πουλιὰ τῶν ἀγρῶν, ἡ Ἑλλὰς ποῦ ἀναγνωρίζει εἰς τοὺς κατοίκους της τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας ἑνὸς παραπουλίου, ἡ Ἑλλὰς ἡ διαδηλοῦσα δι' ἕνα φάρον, ἡ συλλαληταριαζομένη διὰ μίαν κατάργησιν Εἰρηνοδικείου, ἡ Ἑλλὰς αὐτὴ ὅταν τῆς εἴπαν, ὅτι ἔχει φεῦ! καὶ κάποιον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃ ὡς ἀφρούρητον οἰκόπεδον διὰ νὰ περνᾷ ὁ τυχὼν διαβάτης καὶ νὰ... τὸ καταπατῇ, ἐσήκωσε τοὺς ὤμους της ἐστριφογύρισε τὰ χέρια της, ἔκαμε διαφόρους μορφασμοὺς καὶ εἶπε:

— Καὶ ἐκεῖνοι ποῦ τὰ καταπατοῦσαν ὡς τώρα αὐτὰ τὰ οἰκόπεδα τί θὰ γίνουν; Δὲν πρέπει νὰ φροντίσωμεν καὶ γι' αὐτοὺς καὶ καὶ εἶναι τάχα ἀνάγκη νὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ πληρώνουν τώρα ὅ,τι ἔπεραν ὡς τώρα μὲ τόσην εὐκολίαν:

Αὐτὰ λέγονται εἰς τὸν τόπον, ὁ ὁποῖος τὸ πνεῦμα τὸ ἔκαμε θεὸν καὶ τὸ ἐτοποθέτησεν εἰς τὸν Ὄλυμπον.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΠΕΜΠΤΗ ΣΕ ΠΕΜΠΤΗ

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.—Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Τουρκίας ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν πρεσβευτήν μας κ. Γρυπάρην τὴν ἄρσιν τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων.

★ Ἐξακολουθοῦσιν ἐν Θεσσαλονίκῃ τὰ ἐκεῖ τελούμενα γυμνάσια τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ. Κριτικὴν ἐπ' αὐτῶν ἐξέφερεν ὁ στρατάρχης φὸν δὲρ Γκόλτς.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ. — Συγκίνησις παρατηρεῖται μεγάλη μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Στρατ. Συνδέσμου. Λέγεται ὅτι πρόκειται νὰ γίνουν ἀρχαιρεσίαι τῆς Διοικούσης ἐπιτροπῆς.

★ Οἱ ὑπαξιωματικοὶ τοῦ Β. Ναυτικοῦ ὑπέβαλαν εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν διάφορα παράπονά των. Πληροφορούμεθα ὅτι ἐλήφθησαν ταῦτα ὑπ' ὄψιν καὶ ὑποβάλλεται προσεχῶς εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον ριζικῶς μεταρρυθμίζον τὸν κλάδον τῶν ὑπαξιωματικῶν. ***Τ.***

ΝΕΕΣ ΠΙΝΟΕΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΔΑΚΡΥΑ

II

Βρέχει!....

Ἀδιάκοπα καὶ σιγαλὰ βρέχει!... Τὰ κρυσταλλένια δάκρυα τῶν λευκῶν ψυχῶν σταλάζουν ἀπὸ τὸ στερέωμα δουβὰ-δουβὰ καὶ σκορπίζουν κάποια παρθενικὴν ἱερότητα στὰ μαραμένα πέταλα τῶν χλωμῶν μου τριανταφύλλων.

Καὶ εἶναι ὡσὰν τὸ νεκρικὸν κι' ἐπιθανάτιον ράντισμα ποῦ θὰ δροσαπαλύνῃ, γιὰ τὸ μεγάλο ταξεῖδι, τ' ἀγγελικὰ φτερὰ τῆς μυθικῆς των ψυχούλας...

Ὡραῖα πεθαμμένα τριανταφυλλάκια!

Τώρα ποῦ τῆς ζωούλας σας ἔσβυσε τὸ λαμπερὸν ἀστέρι, ποιὰ ἄγνωστα σύννεφα θὰ κυβερνήσουν τὴν ψυχήν σας; Γιατὶ στέκεσθε χλωμὰ καὶ ἀμίλητα;

Ὦ τί τρέλλα!.... τί τρέλλα!

Στὴν βαρειὰ τῶν λογισμῶν μου ἀχνάδα ἐστοχάσθηκα τάχα πῶς καὶ σᾶς οἱ δικοί μας νόμοι ἔσφιγγαν μέσα στὰ σιδερένια στεφάνια ποῦ, φτωχὰ θύματα τῶν αἰωνίων Δαλιδῶν, κυλᾶμε τὴ βαρειὰ μυλόπετρα τοῦ Μοιραίου.

Τώρα σεῖς φεύγετε καὶ μόνον ἐγὼ ἀπομένω—φυλακισμένο ἀδελφάκι σας — μέσα στὸ σκοτεινὸ κελλί μου.

Ὦ ἀλλοίμονον! γιατὶ τῆς παρθενικῆς σας ψυχούλας νὰ μὴ μπορῶ ν' ἀκολουθήσω τὸ δρόμο;

Τοῦ σκοτεινοῦ καὶ ἀτελείωτου μάκρους φτωχὸς ὁδοιπόρος γεννήθηκα. Μὰ ποῦ οἱ μεγάλοι πυρσοὶ ποῦ στὶς χιονισμένες βουνοκορφὲς θὰ μετρήσουν μὲ τὰ ὕψη τὶς λαμπερὲς φλόγες, πλέρια φωτίζοντας ὅσα μοῦ κρύβουν τῆς Ἀδυναμίας μου τὰ βάσανα;

Ὦ κρῦοι καὶ ψεύτικοι σωροὶ τῶν κιτρινισμένων χαρτιῶν, ποῦ τῆς ψυχῆς μου τὴν πνοὴ βυζαίνετε! Ἡ κάθε φτωχὴ δροσοσταλίδα σας τοὺς τσακισμένους ἀνθοὺς ραντίζει μονάχα τῆς περασμένης ζωῆς μου.

Τῶν παληῶν εἰδώλων τὰ θρύφαλα τί μ' ὠφελεῖ πῶς μὲ τὴν αἴγλη τῶν ἄστρων στέφετε; Μπροστά μου φωτεῖστε! μπροστά μου!

Ὦ Γνῶσις!... Οἱ ἀστραφτερὲς φλόγες τοῦ θερμοῦ κορμιοῦ σου, ποῦ αὐλακώνουν μὲ τὰ βαθειὰ σημάδια τῆς Δυνάμεως τὴν ἄβυσσο τῶν νεκρῶν καὶ περασμένων αἰώνων, γιατὶ τρεμοσβύνουν ἐμπρός στοῦ Μέλλοντος τὴ βουβὴ καὶ σκοτεινὴ ἄγνοια;

Γνῶσι καταλῦτρα!...Ὁ θεόρατος βωμός σου ἐπύργωσεν ἀπὸ τὰ χλωμιασμένα κρανία τόσων καὶ τόσων σοφῶν καὶ ἀσόφων ποῦ σιμὰ σου ἐζήτησαν τὴ φλογερὴ δίψα τῆς ψυχῆς νὰ δροσίσουν.

Μὰ πότε στὸν σκελέθρινο βωμό σου θὰ καῇ ἡ μεγάλη ἑκατόμπη, ποῦ θὰ ξεχύσῃ τὴ κνίσσα της, λιβανίζοντας τὸ ὑπερτέλειον εἴδωλο τοῦ φωτός;

✻

Βρέχει!...

Ἀδιάκοπα καὶ σιγαλὰ βρέχει!...

Μὰ τώρα ἕνας ἄνεμος ἀνατριχλαστικὸς σκορπίζει τοὺς κιτρινισμένους σωροὺς τῶν χαρτιῶν μου καὶ συνεπέρνει στὸ ἄγνωστο διάβα του τὰ μαραμμένα πέταλα τῶν λουλουδιῶν. Τῶν χλωμιασμένων λουλουδιῶν ποῦ στοῦ κελλιοῦ μου τὸ παραθύρι ἀγροπεθαίνουν, δίχως καμμιὰ τοῦ Ἥλιου πονετικὴν ἀχτίνα.

Καὶ μιὰ φωνὴ ἀπόμακρη—σᾶν θλιβερὸ ξεφύχισμα ἐρημικῆς καμπάνας—ἀργὰ ἀργὰ κυλᾶει στὴ βουβὴ νέκρα τοῦ κελλιοῦ μου...

Ὦ ἐρημικὲ διαβάτη! Τί θέλουν τὰ βαρειὰ σίδερα στ' ἀσθενικά σου πόδια, ὅταν τὰ δυνατὰ προστάγματα νόμων ποῦ δὲν ἐγνώρισες καὶ ποτὲ δὲν θὰ γνωρίσῃς σὲ καλοῦν νὰ διαβῇς τῆς Ζωῆς τὸ ρέμμα; Θαρρεῖς πῶς ὁ θολωμένος καὶ κατάμαυρος πόντος τίποτ' ἄλλο δὲν σκορπίζει ἀπὸ τὰ βαρύθυμα ἐλεγεῖα τῶν ἐναλίων Θεῶν;

Ἀλήθεια! μήπως περιμένεις νὰ ξεχυθῇ ἀπὸ τὸ μικρὸ παραθυράκι σου ἡ νικὴ τῆς ἐλευθερίας, ὅταν τὸ κεφάλι σου θὰ ξεπρνιέται μὲ τὲς αὐλακωτὲς κορυφὲς τῶν χιονισμένων βουνοσειρῶν;

Ὦ ἄσοφε διαβάτα! Γιατὶ μάταια πολεμᾶς νὰ βασιλέψῃς στοῦ παντὸς τὴν ἀοριστία; Δὲν μπορεῖς βέβαια ν' ἀρνηθῇς πῶς τὸ μεγάλο βιβλίο τοῦ παρελθόντος δὲν ἐστάθηκε ἀνοικτὸ στὰ κουρασμένα σου βλέμματα. Δὲν εἶδες λοιπὸν πῶς ἐδῶ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ ξεθάψῃ τὸν δημιουργικὸ σπόρο ἑνὸς ἀγέννητου Προμηθέως, ποῦ μὲ κάποιο ἄλλο κλεμμένο φῶς θὰ πλάσῃ τὴν Ἐλεύθερη Ζωὴ ποῦ σὺ ζητᾶς; Ἐκείνην ποῦ ὄχι σκλάβα, ἀλλὰ κυβερνήτρα θὰ προσδέλλῃ τοῦ Ἀγνώστου!

Ἂν ἡ γνῶσις εἶναι τὸ πᾶν, γιατὶ ζητᾶς τότε σ' αὐτὸ τὴν ἐλευθερία; Ἡ χαρὰ καὶ ἡ ὀδύνη, νὰ τοῦ παντὸς τὸ ἄθροισμα. Ἡ μία σφιχτοδένει τὴν ἄλλη καὶ οἱ δυὸ μαζὺ τὴν ὕπαρξι. Ἡ τελεία γνῶσις τῆς εὐτυχίας εἶναι καὶ τελεία γνῶσις τῆς δυστυχίας, γιατὶ πρέπει νὰ ξέρῃς βέβαια πῶς ὁ πόνος πρῶτα γκρεμίζει καὶ καθαρίζει τὸ δρόμο ποῦ θὰ περάσῃ ἡ χαρά! Ποῦ βλέπεις λοιπὸν τὴν ἐλευθερία; Στὲς λευκὲς ψυχὲς τῶν πεθαμμένων σου τριανταφύλλων; Μὰ τὴν ἀλήθεια! Εἶσαι πολὺ τρελλός, φτωχὲ φυλακισμένε!

✻

Βρέχει!.....

Ἀδιάκοπα καὶ σιγαλὰ ἀκόμη βρέχει!

Καὶ τοῦ κελλιοῦ μου ἡ πικρόδουβη νέκρα γονατίζει τώρα ἀργὰ σᾶν σὲ ὑπερκόσμιον ἐναρμόνισμα κάποιων κρυφῶν ἀγγέλων.

Καὶ εἶναι τὸ ἐντάριον ἐναρμόνισμα ὅλων τῶν μικρῶν πλασμάτων ποὺ ἀσθενικὰ πεθαίνουν στοῦ παντὸς τὴν ἀοριστία.....

Πειραιεὺς ***Ἄγγελος Σούλης***

ΣΠΥΡΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ — ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΣΕ ΤΡΙΑ ΜΕΡΗ 4

ΛΟΥΣΗ.—Ξέρω κ' ἐγώ; καμμιὰ φορὰ τὸ περιβάλλον... ξέρεις σ' ἕνα τέτοιο μέρος εἶχα τὴν ἰδέα πῶς γρήγορα μποροῦσε νὰ πλεχτῇ ἕνα εἰδύλλιο. Ἀλλ' ἀφοῦ μὲ βεβαιώνεις πῶς κανένα βασιλόπουλο δὲν βρίσκεται τριγύρω ἀπὸ τὸν πύργο τῆς πεντάμορφης... Μὰ δὲ μοῦ λὲς πῶς περνᾷς τὲς ὧρες σου λοιπόν;

ΛΕΥΚΗ.—Χωρὶς κόρτε; Ἔ; αὐτὸ δὲ θέλεις νὰ πῇς; μὲ λίγο διάβασμα, περίπατο καὶ ζωγραφική.

ΛΟΥΣΗ.—Ἀλήθεια κόντευα νὰ ξεχάσω πῶς εἶσαι καὶ ζωγράφος... Καὶ βέβαια ὅλες αὐτὲς ἡ εἰκόνες ποῦ βλέπω ἐδῶ δικές σου θᾶναι;

ΛΕΥΚΗ.—Σχεδὸν ὅλες.

ΛΟΥΣΗ *(σηκώνεται)*.—Μὰ ἔλα λοιπὸν νὰ θαυμάσωμε τὰ ἔργα σου.

ΛΕΥΚΗ.—Σιγὰ μὴν εἶναι γιὰ νὰ τὰ θαυμάσῃς.

ΛΟΥΣΗ.—Ἡ μετριοφροσύνη εἶναι προνόμιον τοῦ ἀληθινοῦ καλλιτέχνου *(περιεργάζεται τὰς διαφόρους εἰκόνας)*. Ἄ! μὰ εἶναι χαριέστατα, φυσικώτατα, μπράβο. Βλέπω ὅμως, ὅτι σὲ ἐπηρέασε πολὺ τὸ περιβάλλον· ὅλο τοποθεσίες καὶ δέντρα· μὰ βέβαια, ξέχασα πῶς τὰ δέντρα εἶναι οἱ προσωπογραφίες τῶν φίλων σου.

ΛΕΥΚΗ.—Ἔχεις ὄρεξι, καϋμένη.

ΛΟΥΣΗ.—Ἀμ' αὐτὸ τὸ κάδρο πάλι τὸ σκεπασμένο ἐκεῖ τί νὰ εἶναι; Γιὰ νὰ ἰδοῦμε *(ἑτοιμάζεται νὰ τὸν ξεσκεπάσῃ)*.

ΛΕΥΚΗ *(ζωηρά, σχεδὸν ἄγρια)*. Μὴ Λούση! *(μὲ τὴ φωνὴ τῆς Λευκῆς σηκώνονται ὁ Πέτρος καὶ ἡ Κα Ρέννου). (Ἡ Λούση τραβᾶει τρομαγμένη τὸ χέρι της).*

ΛΟΥΣΗ.—Καϋμένη μ' ἐτρόμαξες! τί κάνεις ἔτσι; Δὲ θέλεις νὰ τὴν ἰδῶ; καλά, δὲν τὴν βλέπω.

Κα ΡΕΝΝΟΥ.—Τί τρέχει, τί ἔπαθες;

ΛΟΥΣΗ.—Τίποτε, ἡ Λευκὴ δὲ θέλει νὰ ἰδῶ ἐκείνη τὴν εἰκόνα, κ' ἐπειδὴ ἐγὼ ἔκανα νὰ τὴν ξεσκεπάσω, ἐφώναξε γιὰ νὰ μ' ἐμποδίσῃ.

Κα ΡΕΝΝΟΥ.—Σὲ καλό σου, παιδί μου! δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί μανία σ' ἔχει πιάσει μ' αὐτό...

ΛΕΥΚΗ *(τὴν διακόπτει)*. —Ἔ, καλά, μαμά, ἄφησ' αὐτὴ τὴν κουβέντα. *(πρὸς τὴ Λούση:)* Ξέρεις εἶναι μία ἔκπληξις ποῦ σοῦ ἑτοιμάζω· κοντεύει νὰ τελειώσῃ· εἶναι σχεδὸν ἕτοιμη· λίγες πινελιὲς ἀκόμη χρειάζεται· ἂν θέλῃς κάνε μὲ τὴ μαμά· καὶ τὸν κ. Πέτρο ἔνα γῦρο στὸ περιβόλι κι' ὅταν γυρίσῃς θὰ εἶν' ἕτοιμη. *(προχωρεῖ στὴ μαμά της καὶ τῆς 'μιλεῖ, ἐνῷ ἡ Λούση κουβεντιάζει σιγὰ μὲ τὸν ἄνδρα της).* Προσέχετε νὰ μὴ σᾶς φύγῃ οὔτε λέξις στὴν Λούση γι' αὐτὴ τὴν εἰκόνα· δὲ θέλω νὰ μάθῃ τί ζωγραφίζω.

Κα ΡΕΝΝΟΥ.—Καλά, μ' ἀφοῦ θὰ τὴν ἰδῇ;

ΛΕΥΚΗ.—Δὲ θὰ τὴν ἰδῇ.

Κα ΡΕΝΝΟΥ.—Πῶς αὐτό; δὲ σὲ καταλαβαίνω.

ΛΕΥΚΗ.—Θὰ μὲ καταλάβῃς ἀργότερα.

Κα ΡΕΝΝΟΥ.—Παράξενο κορίτσι ποῦ εἶσαι, καϋμένη Λευκή!

ΛΟΥΣΗ *(προχωρεῖ πρὸς τὴν Κα Ρέννου)*.—Ἐμεῖς πηγαίνουμε, ὁ Πέτρος θὰ μείνῃ μαζί σου κι' ἅμα τελειώσῃ θὰ 'ρθῇ νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ.

ΛΕΥΚΗ.—Δὲν εἶν' ἀνάγκη· σᾶς φωνάζω μόνη μου.

ΠΕΤΡΟΣ.—Μήπως σᾶς στενοχωρεῖ ἡ συντροφιά μου;

ΛΕΥΚΗ.—Ἀπεναντίας, φοβοῦμαι μήπως στενοχωρηθῆτε σεῖς μόνος...

ΠΕΤΡΟΣ.—Δὲν αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ διαμαρτυρηθῶ γιατ' εἶμαι βέβαιος πῶς οὔτε σεῖς δὲν πιστεύετε αὐτὸ ποῦ λέτε.

ΛΕΥΚΗ.—Ὅπως θέλετε.

ΛΟΥΣΗ *(σιγὰ στὴ Λευκή)*.—Ἐννοεῖς βέβαια γιατὶ ἐπιμένω νὰ μείνῃ· ἐσὺ δὲ χρειάζεσαι καὶ πολὺ γιὰ νὰ σχηματίσῃς μία γνώμη· καὶ μὴν ξεχνᾶς πῶς μοῦ ὑπεσχέθῃς νὰ μοῦ 'μιλήσῃς μὲ εἰλικρίνεια, ὅπως κι' ἂν σοῦ φανῇ.

ΛΕΥΚΗ.—Τί παιδὶ ποῦ εἶσαι καϋμένη! *(στὸν ἑαυτό της).* Πῶς θὰ μπορέσω τώρα νὰ κρύψω τὴν εἰκόνα ἀπὸ τὸν Πέτρο;

(ἡ Λούση μὲ τὴν Κα Ρέννου κατεβαίνουν ἀπὸ τὸν ἐξώστη).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Ὁ Πέτρος κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα· ἡ Λευκὴ ἐμπρὸς στὸν τρίποδα τῆς ζωγραφικῆς. Κυττάζονται ἄφωνοι γιὰ λίγη ὥρα, ἡ Λευκὴ ἀρχίζει νὰ χαράζῃ μερικὲς γραμμές, σὲ λίγο λέει:)

ΛΕΥΚΗ.—Ἀὲ θέλω ποτὲ νὰ βλέπουν τὶς εἰκόνες μου πρὶν τελειώσουν.

ΠΕΤΡΟΣ —Μὰ δὲν ἔχετε καὶ ἄδικο· μία εἰκόνα ἀτελείωτη δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ εἶναι ὥμορφη κι' ὅποιος τὴν ἰδῇ θὰ ὑποτιμήσῃ τὴν ἀξία τοῦ ζωγράφου.

ΛΕΥΚΗ.—Μὰ ἐγὼ δὲν τὸ κάνω γι' αὐτό· ἔτσι ἀπὸ παραξενιά. *(σιωπᾷ καὶ τὸν κυττάζει συχνὰ -συχνά, ἐνῷ ζωγραφίζει).*

ΠΕΤΡΟΣ. *(τὴν κυττάζει κι' αὐτὸς ἄφωνα καὶ χαμογελάει).*

ΛΕΥΚΗ.—Γιατὶ χαμογελᾶτε;

ΠΕΤΡΟΣ.—Τίποτε· μιὰ παράξενη ἰδέα· μὲ κυττᾶτε μ' ἕναν τρόπο ποῦ θὰ νομίζει κανεὶς πῶς εἶμ' ἐγὼ τὸ μοντέλο σας.

ΛΕΥΚΗ *(ταραγμένη)*.—Ἀλήθεια· τί περίεργον!.. ὥστε τόσο πολὺ σᾶς ἐκύτταζα;

ΠΕΤΡΟΣ. —Ἔτσι μοῦ φάνηκε.

(γιὰ λίγη ὥρα σιωποῦν πάλι καὶ κυττάζονται).

ΛΕΥΚΗ. *(ψάχνει στὰ κουτιὰ ζητῶντας τὰ χρώματα).*—Μπᾶ, ποῦ εἶναι τὸ μαῦρο χρῶμα; Ἐνόμιζα πῶς τὤχω ἐδῶ στὸ κουτί. Ἄ, θὰ εἶναι ἐκεῖ μέσα. *(δείχνει ἕνα μικρὸ ἔπιπλο καὶ ἑτοιμάζεται νὰ σηκωθῇ).*

ΠΕΤΡΟΣ.—Σταθῆτε νὰ σᾶς τὸ φέρω ἐγώ. *(πηγαίνει καὶ τὸ φέρνει).* Ὥστε λοιπὸν ἔχομε ἀκόμη δουλειά;

ΛΕΥΚΗ. *(σηκώνεται γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ πλησιάσῃ).*—Ἄ, ὄχι· ἐτελείωσε πειά. Μπορῆτε μάλιστα νὰ εἰδοποιήσετε τὴν Λούση νἄρθῃ.

ΠΕΤΡΟΣ.—Μὰ ἀφοῦ ἐτελείωσε, καὶ ὅλα τὴν ἰδοῦμε σὲ δυὸ λεπτά, γιατὶ μ' ἐμποδίζετε νὰ πλησιάσω;

ΛΕΥΚΗ. *(πολὺ ταραγμένη)*.—Δὲν σᾶς ἐμποδίζω· μὰ πέστε πρῶτα τῆς Λούσης νἄρθῃ.

ΠΕΤΡΟΣ. *(ὁλονὲν πλησιάζει)*.—Καλά, τώρα θὰ πάω, μὰ ἤθελα πρῶτα νὰ 'ριχνα μιὰ ματιὰ στὴν εἰκόνα. *(πλησιάζει περισσότερο).*

ΛΕΥΚΗ. *(μπαίνει μπροστά του).*—Ὄχι, ὄχι· δὲ θὰ τὴν ἰδῆτε, δὲν πρέπει νὰ τὴν ἰδῆτε.

ΠΕΤΡΟΣ.—Ἄ, μὰ αὐτὴ ἡ ἐπιμονή σας κεντᾷ περισσότερο τὴν περιέργειά μου, καὶ θὰ τὴν ἴδω καὶ χωρὶς τὴ θέλησί σας ἐν ἀνάγκῃ. *(παραμερίζει τὴ Λευκὴ καὶ βλέπει).* *(Ἡ Λευκὴ χαμηλώνει τὸ κεφάλι)....* Ὅστε μένα λοιπὸν ζωγραφίζατε; Μὰ πῶς; *(ὀκεπτικός· ἔξαφνα σὰν νὰ τὸ κατάλαβε).* Ἄ! τώρα καταλαβαίνω. Θὰ σᾶς εἶχε στείλει τὴ φωτογραφία μου ἡ Λούση ὅταν ἀρραβωνιαστήκαμε καὶ σεῖς εἴχατε τὴν εὐγενικὴ ἐμπνευσι νὰ τὴ μεγαλώσετε καὶ νὰ τῆς τὴν χαρίσετε. Γιατὶ ὅμως δὲ θέλατε νὰ τὴν ἰδῶ ἐγὼ πρὶν ἀπὸ τὴ Λούση, ἀφοῦ...εἶμ' ἐγώ;... Αὐτὸ ὅμως δὲ μ' ἐνδιαφέρει, καὶ τώρα τρέχω νὰ φανέξω τὴ Λούση. *(κάνει νὰ φύγῃ).*

ΛΕΥΚΗ *(δρμητικά)*.—Σταθῆτε. Ἡ Λούση δὲν πρέπει νὰ ἰδῇ αὐτὴ τὴν εἰκόνα.

ΠΕΤΡΟΣ.—Δὲν πρέπει;... Γιατί;

ΛΕΥΚΗ.—Γιατὶ ἡ Λούση δὲν μοῦστειλε καμμίαν εἰκόνα σας· γιατὶ δὲν ἤξευρα ἂν εἴσθε ἀρραβωνιασμένος· κι' ὅταν ἐγὼ ἐπερίμενα τὴν Λούση νὰ 'ρθῇ δὲν ἤξευρα πῶς εἶχε παντρευτῇ.

ΠΕΤΡΟΣ.—Δὲν εἶναι δυνατόν. Πῶς εὑρίσκεται τότε αὐτὴ ἡ εἰκόνα ἐδῶ; Δὲν καταλαβαίνω πειὰ τίποτα.

ΛΕΥΚΗ.—Σταθῆτε· θὰ... τὰ καταλάβετε ὅταν σᾶς τὰ ἐξηγήσω ὅλα. Καλλίτερα ἴσως ποῦ ἤλθεν ἔτσι τὸ πράγμα. Δὲν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω μόνη μου τὸ βάρος αὐτοῦ τοῦ μυστικοῦ. Τώρα θὰ τὸ μοιραστοῦμεν οἱ δυό μας.

ΠΕΤΡΟΣ.—Μὲ κάνετε νὰ τρομάζω μὲ τὰ λόγια σας.

ΛΕΥΚΗ.—Δὲν ἔχετε ἄδικο. Εἶν' ἀλήθεια τρομερὸ ὅ,τι ἔχω νὰ σᾶς πῶ. Δὲ φταίω ὅμως ἐγώ· φταίει ἡ περιέργειά σας καὶ ἡ ἐπιμονή σας νὰ δῆτε αὐτὴ τὴν εἰκόνα. Δὲν παραπονοῦμαι μὲ σᾶς. Ὅ,τι ἔγεινε-ἔγεινε πειά. Καὶ τώρα ἀκοῦστέ με. Ἴσως νομίζετε πῶς χθὲς μὲ εἴδατε γιὰ πρώτη φορά, ἀλλ' ἔτσι; Ἔχετε λάθος ὅμως. Ἡ χθεσινή μας συνάντησις δὲν εἶναι ἡ πρώτη· ἰδωθήκαμε καὶ κάπου ἄλλοῦ· εἶναι χρόνια τώρα! ἤμουν ἀκόμα μαθήτρια τῶν καλογραιῶν στὸ μοναστῆρι τῆς Νάξου. Ἕνα δειλινὸ καθόμουνα στὸ περιβόλι μὲ μιὰ φίλη μου· τὴν ἔλεγαν Νίνα. Ἔξαφνα εἴδαμε μιὰ ἡλικιωμένη κυρία μὲ μαῦρο φόρεμα νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος μου στὸ μπράτσο ἑνὸς νέου ποῦ φαινώτανε ἕως 19 χρόνων. Ἄμα ἐπλησίασαν ἡ Νίνα ἔτρεξε καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τους· ἦταν ἡ μητέρα της κι' ὁ ἀδελφός της. Λίγα λεπτὰ ἔμεινα μαζί τους, δυὸ

Η "ΔΑΦΝΗ,,

Ἐκτὸς πλήθους ἄλλων ποιημάτων καὶ πεζῶν λογοτεχνημάτων, πρωτοτύπων ἢ μεταφράσεων, ἐδημοσίευσε μέχρι τοῦδε καὶ τὰ ἑξῆς:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ: «*Ἔρως Ἐσταυρωμένος*», (*Στέλλα Βιολάντη*).
ΚΩΝΣΤ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ: ***Ποιήματα.***
ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ: ***Ποιήματα καὶ Πεζά.***
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ: ***Χρονογραφήματα.***
ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ: ***Ποιήματα καὶ Μεταφράσεις.***
ΣΠΥΡΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ: «***Ροδόφυλλα ἢ Ἀγκάθια;***» (*Μονόπρακτο δρᾶμα*).
ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ: «***Ἱστορία ἑνὸς Ἔρωτος***».
MARCEL PRÉVOST: «***Γυναικεῖα Γράμματα***» (*Μετάφρασις Τ.*)
ANDRÉ RIVOIRE: «***Μιὰ Βοσκοπούλ' ἀγάπησε....***» (*Μετάφρασις Λ. Μακκᾶ*)

ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

. . . . . .

Εὑρεθήκαμε κατάμονοι στὸ δωμάτιο.

Τὸ σκοίφως ἤρχισε ν' ἁπλώνεται καὶ αἱ σκιαὶ τῶν γειτονικῶν δένδρων εἶχον γιγαντωθῇ φαντασικῶς καὶ ἔμοιαζον μὲ κἄτι μυθολογικὰ τέρατα παράξενα.

Μία ἡσυχία νεκρικὴ ἐπικράτει μέσα εἰς τὸ δωμάτιο ποῦ ἐφωτίζετο μόνον μὲ τὸ ἀμφίβολο φῶς τῆς ἡμέρας ποῦ χάνεται, ποῦ λιποψυχάει...

Ὁ συνάδελφός μου τότε ἔλαβε τὴν πλέον αὐστηροτέραν μορφὴν ποῦ εἶχε, τόσον μάλιστα, ὥστε ἤρχισε νὰ μὲ καταλαμβάνῃ κάποιος ἀόριστος φόβος. Ἡ μορφή του ἡ ἀσκητικὴ μὲ τὸ γενάκι τὸ καλογηρικὸ εἶχον λάβῃ μίαν ἀλλόκοτον ἔκφρασιν, ἐν ᾧ τὰ μάτια του ἤρχισαν νὰ λάμπουν στὸ νυκτερινὸ σκιόφως ἀπαίσια.

Στὸ δωμάτιο σιωπὴ ἄκρα. Σὲ μιὰ καρέκλα ἐκάθησεν ὁ συνάδελφός μου ἐνῷ ἐγὼ ἔμενα ὄρθιος. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν μιὰ νυκτερίδα ἐκτύπησε μὲ ὁρμὴ τὸ τζάμι τῆς πόρτας καὶ τὸ κτύπημά της αὐτὸ ἀντήχησε λυπητερὰ 'στὴ σιωπή, τὴ νεκρικὴ τοῦ δωματίου. Ἤρχισα νὰ τρέμω.....

— Κάθησε κάτω, μοῦ λέει τότε διατακτικῶς ὁ συνάδελφός μου, διακόπτων τὴν ἡσυχία ποῦ ἐπεκράτει.

Ἐκάθισα μηχανικῶς σὲ μιὰ καρέκλα ἀπέναντί του.

❦

Πέρασαν λίγα λεπτὰ σιωπῆς.

— Ἄς ἐξετάσωμε πρῶτα τὰς ἁμαρτίας σου, μοῦ ὡμίλησεν ἔπειτα αὐστηρῶς πως. Πές μου λοιπὸν τώρα πόσους φόνους ἔκαμες ;

—Κανένα ! ἀπήντησα μὲ θάρρος ἐγώ.

— Πῶς ; κανένα ; Ἠρώτησεν αὐστηρότερον ὁ ἐξομογητὴς συνάδελφός μου.

— Κανένα, ἀπήντησα ἐγὼ πάλιν.

— Οὔτε ἀπόπειραν ;

— Οὔτε. Μόνον κάποτε ἔβαλα ἕνα ἐργατικὸν νὰ δολοφονήσῃ ἕνα ἀνθυπολοχαγὸν στὴν μπύρα, ἀλλὰ τὸ ἔβαλα «διὰ λόγους τιμῆς», καὶ κατώφωσα νὰ μὴ τὸν συλλάβῃ ἡ ἀστυνομία ἡ «ὁποία ἐκοιμᾶτο τὸν βαρούγειον».

— Σοῦ συγχωρεῖται. Ἄλλην ἀπόπειραν ἔκαμες ;

— Φόνου ὄχι. Αὐτοκτονίας μάλιστα.

— Πολλάς ;

— Νὰ σᾶς εἰπῶ ἀκριβῶς δὲν ἐνθυμοῦμαι. Θυμοῦμαι μόνον πῶς ἐπέταξα ἕνα ζευγάρι ἐρωτευμένων στὸν ἠλεκτρικὸ σιδηρόδρομο, πῶς μίαν δεσποινίδα στὴν θάλασσαν τοῦ Φαλήρου, «δι' ἐρωτικοὺς λόγους», πῶς δύο κυρίους διαδοχικῶς τοὺς ἔκαμα νὰ κρυολογήσουν σ' ἕνα ἀκούσιο μπάνιο στὸ Παλαιὸ Φάληρο, πῶς μίαν ἀρσακιάδα ἕκανα νὰ καταπῇ διάλυσιν σπίρτων, πῶς ἕνα δουλικὸ νὰ ροφήσῃ διάλυσιν σουβλιμὲ σὰν νὰ ἦτο βυσινάδα «διὰ τὴν ἀπιστίαν τοῦ ἐκλεκτοῦ της», πῶς....

— Ἀρκεῖ. Ἐπέφερες τὸ «ποθούμενον ἀποτέλεσμα» ;

— Ὄχι, διότι ἔκαμα ὥστε ἐγκαίρως νὰ καταφθάνουν οἱ βαρκάρηδες, ἢ οἱ διαβάτες, ἢ ἡ μαμᾶ, ἢ ἡ κυρία....

— Σοῦ συγχωροῦνται ! Ἄλλο ;

— . . . . . .

— Μήπως ἔπνιξες ποτέ σου ;

— Μάλιστα, ἔπνιξα κάποτε δύο φτωχοὺς ψαράδες σ' ἕνα ἀπόκεντρο ἀλλ' ἄγριο λιμάνι, ὅπως ἔπνιξα κάποτε καὶ μίαν χωριανὴ μὲ τὸ σχοινί, διότι δὲν ἤθελε....

— Ἀρκεῖ. Ἔκανες μὲ αὐτὰ «κέφι» ;

— Μάλιστα, διότι δὲν τὰ ἔκαμεν ἄλλος.

— Πολὺ καλά. Σοῦ συγχωροῦνται. Τί ἄλλο ἔκαμες, ὁμίλει...

— Ὁμίλει λοιπόν...

— Κάποτε ἔκαμα νὰ ἀνησυχοῦν ὑπουργεῖα, ἀρχηγεῖα, ἀστυνομίας, διὰ μερικοὺς πυροβολισμοὺς ποῦ δὲν ἔρριψα οὔτε ἐγώ, οὔτε κανεὶς ἄλλος, καί...

— Καί ;

— Ἡ ἀστυνομία ἐτιμώρησε μὲ μηνιαίαν φυλάκισιν ἡμίσειαν δωδεκάδα ἀστυνομικῶν ὀργάνων, διότι βλέπετε, οἱ πυροβολισμοὶ εἶχαν ριφθῇ σὲ κεντρικὰ μέρη ....

— Ἄλλο ;

— Ἐχώρισα ἐν ἀνδρόγυνον διότι ἀνέφερα τὸ ξύλο ποῦ ἔφαγεν ἀπὸ μίαν κυρίαν ἕνας ἄγνωστος κύριος τοῦ ὁποίου τὰ χαρακτηριστικὰ περιέγραψε τόσον θαυμάσια ἡ φαντασία μου, ὥστε νὰ ὁμοιάζουν καταπληκτικῶς μὲ τὸν σύζυγον μιᾶς κυρίας σουφραζέττας !

— Τοῦτο σοῦ συγχωρεῖται δύο φοραῖς !

— Εὐχαριστῶ.

— Ἄλλα κακὰ δὲν ἔκαμες ; Θυμήσου...

— Δὲν θυμοῦμαι. Ἀλλὰ πολὺ πιθανὸν νὰ μὴ εἶνε καὶ ἄλλα...

❦

— Τώρα, ἐξηκολούθησεν μετὰ μικρὰν σιγὴν ὁ ἐξομολογητής μου, ἃς ἴδωμεν καὶ τὰ καλά σου. Ἔκανες κανένα καλὸ ποτέ σου ;

— Ἀναρίθμητα, ἀπήντησα μὲ θάρρος. Τόσα μάλιστα, ὥστε ἰσοβαρίζουν, νομίζω, τὰ κακά.

— Ποῖα εἶναι αὐτά ;

— Ἐν πρώτοις ἀπήντησα, «ὕψωσα φωνὴν διαμαρτυρίας» χίλιαις φοραῖς διὰ διαφόρους παρανομίας τοῦ εἰσπράκτορος, ἢ ὑπενωματάρχου, ἢ τῶν ἄλλων ἀρχῶν, ἐνήργησα ὑπὲρ πτωχῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν, ἐπεσκέφθην τοὺς ἐν φυλακαῖς καὶ νοσοκομείοις κρατουμένους, «ἐζήτησα ὀλίγην φιλανθρωπίαν» διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, ἐζήτησα τὸν θάνατον μερικῶν χωροφυλάκων ποῦ ἔδερναν, τὸν ἀπηνῆ λιθοβολισμὸν τῶν αὐτοκινήτων ποῦ ἔκοβαν, ἐζήτησα βοηθείας «ὑπὲρ πτωχῶν πλὴν ἐντίμων οἰκογενειαρχῶν», ἐζήτησα ἀνακάθαρσιν ἀνικανοτήτων, τὴν σωτηρίαν τῶν δουλικῶν ἀπὸ χειρῶν τῶν μεσιτῶν, ἔγεινα προξενητὴς...γάμων...

— Πῶς ;

— Βέβαια ! Ἔγεινα προξενητὴς γάμων, διότι ἔκαμα πλουσίαν — ἑκατομμυριοῦχον μάλιστα — μίαν πτωχὴν δουλίτσαν καὶ τὴν ἐπομένην τὴν ἀπήγαγεν κάποιος βιομήχανος, ὅστις καὶ τὴν ἐστεφανώθη ἀμέσως, μήνας χάρῃ τὸ κελεποῦρι· ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ κληρονομία τοῦ θείου ἐκ Ρωσσίας δὲν ἤρχετο, ἐνῷ τοὐναντίον τὰ παιδιὰ ἤρχοντο καὶ παρήρχοντο μάλιστα, ἀφ' οὗ ἕως τώρα ἔχουν τέσσαρα !

— Αὐτὸ εἶναι μεγάλη ἁμαρτία καὶ δὲν σοῦ συγχωρεῖται, μοῦ ἀπήντησεν ὁ ἐξομολογητὴς ἃς ἴδωμεν.... Ἄλλους γάμους ἔκαμες ;

— Δυστυχῶς ναί. Κάποιος φίλος μοῦ ἀνήγγειλε τοὺς γάμους ἑνὸς φίλου μας δασκάλου καὶ ἐγὼ τοὺς ἐπισημοποίησα. Εὐτυχῶς ὅμως γιὰ τὸ δάσκαλο, ὁ γάμος δὲν εἶχε γείνῃ, οὔτε ὑπῆρχεν ἐλπὶς ποτὲ νὰ γείνῃ, ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς δάσκαλος ἐφοβήθη τὸν ἐπιθεωρητὴν του καὶ πῆρε τὴν δασκάλα—γιατὶ δασκάλα στὸ ἴδιο χωριὸ ἦτο ἡ δῆθεν σύζυγός του—ἐνῷ ὁ φίλος μου, ὁ πρῶτος, γελᾷ ἀκόμη γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς φιλενάδας του μὲ τὸ δάσκαλο. . .

Ἄλλοτε πάλιν πρὸ ὀλίγων μάλιστα μηνῶν, γιὰ μίαν δεσποινίδα, ποῦ εἶχε πέσῃ θῦμα τῆς τύχης της, εἶχα χύσῃ τόσον μελάνι, ὥστε ἐδεχθῆν προτάσεις γάμου ἀπὸ ἕνα Ἕλληνα ποῦ ἔμενε στὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος. Εὐτυχῶς ὅμως ποῦ δὲν ἐδέχθη ἡ τελευταία. . .

— Ἄλλο καλό ;

Ἀνέδειξα πολλοὺς ἥρωας σὲ μονομαχίας ἐξ ἀποστάσεως πεντακοσχιλίων βημάτων, ἐγέμισα δεκάρες μερικοὺς ἐργατικοὺς πλανοδίους ποῦ τοὺς ἔστειλα σὲ μέρος, ποῦ ἔσπευσαν κατόπιν ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι πιστεύοντες σὰν χαζοὶ σὲ μερικαῖς ψευτιαῖς μου καὶ ἐπὶ τέλους ἀνεκήρυξα ὅλας τὰς ἀτιδίας «ὡραίας», «συλφίδας», «χαριτωμένας», «καλλονάς», καὶ τὰ παρόμοια !

— Ἔ, δὲν χωνεύεσαι, μοῦ ἀπήντησεν ἀγριεμμένος ὁ ἐξομολογητής μου. Σὺ εἶσαι ὠριμένος γιὰ τὴν Κόλασι. . . Πήγαινε εἰς τὸ πῦρ. . .

. . . . . .

Σηκώθηκα ἔντρομος. Τὸ κανδῦλι εἶχε σβυστῇ καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν ἠμπόρεσα ἕως τὸ πρωὶ νὰ κλείσω μάτι.

Τὸ μεσημέρι στὸ γραφεῖο τῆς ἐφημερίδος μου ἔμαθα, μ' εὐχαρίστησίν μου ὅτι ὁ μισθός μου ηὐξήθη ! . . .

Ἀπὸ τότε ἤρχισα νὰ πιστεύω στὰ ὄνειρα ! . . .

Κρούπ

ΝΕΩΤΕΡΑ ΚΑΙ ΒΕΛΤΙΩΜΕΝΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΑΙΣΩΠΕΙΩΝ ΜΥΘΩΝ.
1909

ΜΕΡΜΙΓΚΑΣ ΚΑΙ ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ

Μιὰ μέρα κρύα, βροχερή, ποῦ ἄγριος βορριᾶς φυσοῦσε,
ὁ Τζίτζικας στοῦ Μέρμηγκα τὴν πόρτα ἐκτυποῦσε.
Τρέχει, ἀνοίγει παρευθύς, κι' ὁ Τζίτζικας βρεμμένος
—λίγο ψωμάκι, τοῦ ζητῇ, γιατ' εἶμαι πεινασμένος.
Κι' ὁ Μέρμηγκας εἰρωνικὰ —"Ἀμὲ τὸ καλοκαῖρι
τί ἔκανες κακομοίρη μου ;... Ἔνα; Θεὸς τὸ ξέρει.

❦

—Τί ἔκανα;.. Νὰ σοῦ τὸ πῶ."Ολο καὶ τραγουδοῦσα
στὸ δένδρο ἀπάνω τὸ ψηλὸ τὴ μέρα μου περνοῦσα,
ὅ,τι στὴ ζέστη δηλαδὴ μπορεῖ κανεὶς νὰ κάνῃ
χουζοῦρι, ξάπλωμα γερό, κ' ὕστερα μάμ καὶ νάνι.

❦

Ὁ Μέρμηγκας ἐστέναξε.—"Αλλοίμονο σὲ μένα
Νάτα! Γι' αὐτοὺς εἶν' ἡ ζωή."Αχ! χρόνια μου χαμένα..
περάσατ' ἄγνωστα γιά μέ."Αχου, ζωὴ χαμένη...
Εἶναι κατάστασις, κανεὶς νὰ μὴν καταλαβαίνῃ
οὔτε χειμῶνα, οὔτ' ἄνοιξι, οὔτε καὶ καλοκαῖρι,
στὸν κόσμο ἔξω τί γίνεται ποτὲ τοῦ νὰ μὴν ξέρῃ,
ποτὲ τοῦ νὰ μὴν ξαπλωθῇ, ποτὲ νὰ μὴ χορέψῃ,
φαΐ ποτὲ τοῦ ἤουχο νὰ κάτσῃ νὰ χωνέψῃ...
Καὶ νἆμαι βέβαιος ὕστερα, πῶς αὔριο θὰ πεθάνω
"Αχ ! Τζίτζικά μου πάνοοφε, γιὰ πές μου τί νὰ κάνω;
Ποτέ, ποτὲ στὸν βίο μου μέρα καλὴ δὲν εἶδα...
Κι' ὁ Τζίτζικας τοῦ ἀπήντησε·
— "Ε τώρα..... χοροπήδα.

ΑΝ—ΒΩ

Πρὸς κύνα, ἄνθρωπε, ὁμοιάζει ἡ ἡδονή ! ἐὰν ἐκδιώξῃς αὐτήν, φεύγει, ἐὰν θρέψῃς παραμένει.

Ἰώσηπος

ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ

ΠΕΤΑΧΤΑ

Ἐξεδόθη σὲ μικρότατο σχῆμα μία σειρὰ ποιημάτων τοῦ Γεωργίου Λαμπελέτ μὲ τὴν ἐπιγραφή : «Στίχοι».

— Περιέχει 20 σονέτα, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἔχουν τὴν καθιερωμένην ὁμοιοκαταληξία τοῦ σονέτου, εἶναι ὅμως γραμμένα μὲ ὡραίους ἑνδεκασύλλαβους στίχους.

— Τὰ σονέτα αὐτὰ δὲν διακρίνονται γιὰ τὴν δύναμί τους.

— Καὶ ὁ κ. Βαρλέντης ἐφοράθη ζητῶν παντοῦ ἓν ἀντίτυπον τῶν ποιημάτων τοῦ κ. Λαμπελέτ διὰ νὰ ξεφαντώσῃ ἐπ' αὐτῶν.

— Ὁμοίως γιὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐζητοῦσε καὶ τὰ ποιήματα τοῦ κ. Οὐράνη...

— Ὁ ὁμογενὴς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ὀξφορδ κ. Μενάρδος ἄρχισε τὰς παραδόσεις του εἰς τὸ Πανεπιστήμιο αὐτὸ μὲ ἀνάλυσιν τοῦ ἔργου τοῦ Κάλδου.

— Ἀπὸ τὴν Ζάκυνθο μᾶς ἔρχεται μιὰ εἴδησις ἀρκετὰ δυσάρεστη καὶ ὄχι τόσο τιμητικὴ γιὰ τὴν Πολιτικὴ μας.

— Ὁ κ. Δ. Ζώης, ποὺ εἶναι γνωστὸς ἀπὸ τὴν παντοειδῆ ἱστορικὴ ἐργασία του, τὴν ὁποία ἔβγαλεν ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα χαρτιὰ τῶν ἀρχειοφυλακείων, εἶχε μιὰ μικρὴ θεσοῦλα στὸ Ἀρχειοφυλακεῖο Ζακύνθου.

— Καὶ τώρα μὲ τὴν ἀνόρθωση τὸν ἔπαυσαν !

— Τέλος πάντων : ὄχι μόνον στρατὸ καὶ γαλόνια !

— Ἀλλὰ καὶ κάτι γιὰ τὴ φιλολογία καὶ τὴν πνευματικὴν ἐργασία μας γενικῶς.

— Στὴν «Ἑστία» δημοσιεύεται ἕνα διήγημα σὲ στίχους τοῦ κ. Ἰω. Πολέμη : «Ὁ Καστελλάνος»

— Ἀξίζει νὰ τὸ προσέξῃ κανεὶς γιὰ τὴν περίεργη μορφή του.

— Εἶναι γραμμένο σ' ἐλεύθερο στίχο, γεμᾶτον ὁμοιοκαταληξίες.

Φῶτος

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

ΝΤΙΝΑ

7

Μὲ τὰ λόγια τοῦ Σταύρου ὁ Μιμῆκος ἔφερε στὴν φαντασία του τὰ ἀβρότατα χαρακτηριστικὰ τῆς Ἑλενίτσας, μὲ τὰ χρυσᾶ μακρυὰ μαλλιά, μὲ τὰ μεγάλα ἐλογάλανα μάτια, τὸ παρθενικὸ καὶ κουκλίστικο πλασματάκι, ποῦ θὰ γινότανε θῦμα τῆς ἀδικαιολόγητης ὑπερφίας καὶ σκληρότητός του. Ἡ φράσεις τοῦ γράμματός της, τοῦ παραπονετικοῦ κι' ἀπελπισμένου, τώρα μόνον τὸν ἔκαναν νὰ συλλογισθῇ καὶ ν' ἀναμετρήσῃ ποιᾶς δυστυχίας εἶχε γείνῃ αἴτιος. Πόσα δάκρυα, φλογερὰ δάκρυα, πόσες νύχτες ἀγρυπνιῶν, πόσες ἡμέρες ἀπελπισμοῦ κι' ἀπογνώσεως ! . . .

Ἡ καρδιά του ἐμάλαξε ἀκόμα περισσότερο.

— Ναί, δὲν λέω, εἶπε μὲ σιγαλὴ φωνή, μπορεῖ νὰ παραδεχθῇ κανεὶς καὶ μερικὲς ἐξαιρέσεις, ἐντελῶς σπάνιες.

— Ἄ ! τὸ παραδέχεσαι ; ἐφώναξε θριαμβευτικὰ ὁ γυιὸς τοῦ παπᾶ-Στέργιου, μὲ λάμψεις στὴν μορφή του, τὴν γεμάτη ζωὴ καὶ ὑγεία. Εἶσαι εὐτυχισμένος...Τί ἄλλο θέλεις ; Μιὰ ὕπαρξις ζῇ μονάχα γιὰ σένα, ἀναπνέει γιὰ σένα, ἡ καρδιά της πάλλει μονάχα γιὰ σένα, στὴν εὐτυχία τὴν δική σου ἀναφέρονται ἢ ἀγνὲς προσευχές της, ζῇ μόνο καὶ μόνο μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀγάπης τῆς δικῆς σου...Εἶσαι εὐτυχισμένος, Μιμῆκο...

Ὁ Μιμῆκος κατὰ βάθος ἔνοιωθε ἕνα αἴσθημα ὑπερηφανείας γιὰ τὰ λόγια τοῦ Σταύρου, ὁ ἄνθρωπος ὅμως, ὁ αἰώνιος ἄνθρωπος, ὁ μεμψίμοιρος, ὁ κακομοίρης, θέλησε νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπὸ τὸ δάκτυλό του, βρίσκοντας ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι νὰ τοῦ μιλοῦνε περισσότερο γιὰ τὴν εὐτυχία του.

— Δὲν βαρυέσαι, καϋμένε Σταῦρο...Τὰ παραλές... Νὰ σοῦ πῶ ; δὲν πρέπει νὰ δίνῃ κανεὶς καὶ πολλὴ πίστι στὰ ρομαντικὰ κορίτσια ποῦ διαβάζουν ὁλοένα μυθιστορήματα. Τῆς Ἑλενίτσας τὸ μυαλὸ ἔχει πάρῃ ἄερα ἀπ' τὰ πολλὰ μυθιστορήματα...

Καὶ γι' ἀπόδειξι καὶ «ὁπὸ ἐχεμύθειαν» ἔβγαλε τὸ μικρὸ ρὸζ γραμματάκι καὶ τοῦ τὸ διάβασε, κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ.

— Ἔ ! καὶ τί ἄλλο ζητᾷς, ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ γράμμα ; ἐρώτησε ὁ Σταῦρος. Εἶσαι ἀχάριστος, καϋμένε Μιμῆκο. Θὰ γείνῃς ἀφορμὴ νὰ στείλῃς στὸν τάφο ἕναν ἄγγελο.

Ὁ Μιμῆκος ἐξερροκατάπιε ἀπὸ εὐχαρίστησι στὰ λόγια τοῦ Σταύρου. Χωρὶς ἀμφιβολία ἦταν εὐτυχὴς ἐκεῖνη τὴν στιγμή. Ἐφαντάσθηκε τὴν Ἑλενίτσα, τὸ χαριτωμένο καὶ παρθενικὸ ἐκεῖνο πλασματάκι, μὲ τὴν ὁλόξυκη στολή τῆς νύφης δίπλα του, μὲ τὰ ἄνθη τῆς λεμονιᾶς στὸ κεφάλι, τὴν ἐφαντάσθηκε δική του, κτῆμα του μπροστὰ σὲ Θεὸ κι' ἀνθρώπους, μιὰ κουκλίτσα γλυκειά, ταπεινή, ὑπομονετική, διαρκῶς μ' ἕνα ἀγγελικὸ χαμόγελο στὰ μικρὰ ρόδινα χειλάκια της. Τὴν ἐφαντάσθηκε στὴν ἀγκαλιά του σφιγμένη, ἐντελῶς δική του, τὴν λεπτὴ μυρωμένη ἀναπνοή της χλιαρὴ νὰ σμίγῃ μὲ τὴν ἀναπνοή του, καὶ τὰ μαλλιά της, τὰ μεταξωτὰ ὁλόχρυσα μαλλιά της, ν' ἀγγίζουν μὲ γλυκὲς ἀνατριχίλες τὸ μέτωπό του, καὶ τὰ χείλη του νὰ μὴ προφθάνουν νὰ φιλοῦν τὸ παιδικὸ ἐκεῖνο προσωπάκι.

Ἤσανε σκέψεις καὶ πόθου ἀντάξιαι ἑνὸς ἐγωϊστοῦ ἀρρενος.

Ἐσυλλογίσθηκε ἀκόμα τὸν πατέρα του, τὸν ἄρρωστο πατέρα του ποῦ ἐβάδιζε πρὸς τὸ μνῆμα, τὴν θλῖψι ποῦ τοῦ ἐπροξένησε ἡ χθεσινὴ ἀρνησίς του, κι' ἐφαντάσθη μὲ πόση χαρὰ θ' ἄκουγε τὴν ἀπόφασί του, ἂν τυχὸν τοῦ ἔλεγε πῶς μετενόησε καὶ πῶς εἶνε ἕτοιμος νὰ ὑπακούσῃ στὸ θέλημά του.

Οἱ δύο φίλοι ἔμειναν κάμποσην ὥρα σιωπηλοί, ὁ καθένας βυθισμένος στὶς σκέψεις του.

Τὴν ἡσυχία τῆς βραδυᾶς διέκοπταν τὰ τραγούδια τοῦ Γεωργάκη «τοῦ ἄσσου» καὶ ἡ νυκτερινὴ ζωὴ τῆς ταβέρνας. Μέσ' ἀπ' τὸ καφενεῖο ἡ ρητορικὴ τοῦ Εἰρηνοδίκη ἐξακολουθοῦσε ἀνεξάντλητη.

Ἕνας ψυχρὸς ἀγέρας ὅμως σὲ λίγο ἄρχισε πάλι νὰ φυσᾷ καὶ τὰ γύρω βουνὰ ἐδούξαν βαθειὰ ἀντιλαλῶντας. Τὰ κλαδιὰ τῆς ξεραμένης πορτοκαλλιᾶς ἔτριξαν μὲ ξερὸ καὶ πένθιμον ἦχο, σὰν τὰ κόκκαλα σκελετοῦ, καὶ τὸ φανάρι ἐκινδύνευσε νὰ σβύσῃ.

Ὁ Μιμῆκος ἐσηκώθηκε πρῶτος καὶ οἱ δύο ἐμπῆκαν μέσ' στὸ καφενεῖο.

Ὁ γέρω-Πετρονάος εἶχε φύγῃ καὶ ὁ νευρικὸς Εἰρηνοδίκης ἀνέπτυσσε τώρα τὴς πολιτικές του ἰδέες στὸν καφεντζῆ, ὁ ὁποῖος ἀπαντοῦσε μὲ τὴν μονότονη καὶ σοβαρὴ μουσική τοῦ ναργιλέ του.

— Ἔφυγε ὁ πατέρας ; ἐρώτησε ὁ Μιμῆκος.

— Δὲν εἶνε ἕνα τέταρτο, ἀπάντησε ὁ καφεντζῆς.

Μόλις ἔκαναν δυὸ βήματα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ὁ Μιμῆκος ἐπρότεινε στὸν Σταῦρο :

— Πέρνομε μιὰ μαστίχα ;

Ἐκεῖνος ἐδέχθη, κ' οἱ δυὸ μαζὶ ἐμπῆκαν στὴν διπλανὴ ταβέρνα, ὅπου ἀνάμεσα σὲ καπνοὺς καὶ κνίσσα ψημένων μεζέδων καὶ ἀναθυμιάσεις κρασιοῦ ὠργίαζε ἀκόμα τὸ βραχνὸ καὶ παράφωνο τραγοῦδι τοῦ Γιωργάκη «τοῦ ἄσσου».

❦

Στοὺς τοίχους τῆς ταβέρνας ἐφάνταζαν μὲ ζωηρὰ χρώματα εἰκόνες τῆς Ἀγίας Γραφῆς μαζὶ μὲ μορφὲς ἡρώων τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 21 καὶ ἄκομψες ζωγραφιὲς γυμνῶν γυναικῶν.

Ἕνας ξυπόλυτος ὑπηρέτης, ἀχτένιστος καὶ βρωμερός, ὑπηρετοῦσε τοὺς θαμῶνες.

Ὁ περίφημος Γιωργάκης «ὁ ἄσσος» σὲ μιὰ γωνιά, στὸ βάθος, ἐξελαρυγγιζότανε χωρὶς νὰ παύῃ νὰ πίνῃ.

Ἡ ταβέρνα ἐν γένει παρουσίαζε μίαν ὄψι ἡφαιστείου, τὸ ὁποῖον ἔδειχνε πολλοὺς φόβους ἐκρήξεως. Τὰ κατοστάρια καὶ ἡ μισάδες ἀδιακόπως ἐπηγαινοήρχοντο καὶ ὅλα τὰ πρόσωπα ἤσανε κατακόκκινα, ὅλα τὰ μάτια ἔλαμπαν φλογισμένα...

Ἰδίως ἕνας ὄμιλος περιβολαρέων βρισκότανε σὲ πολὺ ζωηρὲς διαθέσεις ἐφώναζαν, ἐθορυβοῦσαν, ἐγέλαγαν δυνατά, αἰσχρολογοῦσαν.

Μόλις ὁ Μιμῆκος μὲ τὸν Σταῦρο ἔμπαιναν μέσα, ὁ Γιωργάκης «ὁ ἄσσος» ἄλλαξε σκοπό, ἀφήνοντας τὴν «Ἀντριάνα» καὶ ἀρχίζοντας τὸ : «Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια». Οἱ περιβολάρηδες οὐρλιαζαν δαιμονιωδῶς καὶ τὸ πρῶτο ποτῆρι, γεμάτο κρασί, ἐξεσφενδονίσθη πρὸς τὸν τοῖχο, σπάζοντας μὲ κρότο καὶ βάφοντας κόκκινη μιὰν εἰκόνα ποῦ παρίστανε τὴν θυσία τοῦ Ἀβραάμ.

— Σπάστα, οὐρλιαξε θριαμβευτικῶς ὁλόκληρη ἡ συντροφιά.

Ὁ ταβερνιάρης διεμαρτυρήθη γιὰ τὴν ὑπερβολικὴ εὐθυμία τῶν θαμώνων, ἀλλὰ δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα.

Ὁ Μιμῆκος κι' ὁ γυιὸς τοῦ παππᾶ-Στέργιου ἐπήρανε στὸ πόδι τῆς μαστίχες τους καὶ καληνυκτίζοντας ἑτοιμάζοντο νὰ φύγουν, ὅταν στὴν εἴσοδο τῆς ταβέρνας ἐφάνη μ' ἕνα μπουκάλι στὸ χέρι ἡ Ντίνα.

— Βάλε μου μισὴ ὀκᾶ ἀπὸ τὸ γλυκό, εἶπε προχωρῶντας καὶ δίνοντας τὸ μπουκάλι στὸν ταβερνιάρη.

Ὁ Μιμῆκος ἐσταμάτησε.

— Εἶνε ὁ πατέρας στὸ σπίτι ; τὴν ἐρώτησε, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸ σταμάτημά του.

— Ναί, ἀπάντησε ἐκείνη μονοσύλλαβα μὲ τὸν συνηθισμένο ἀγέρωχο τόνο της, χωρὶς κἂν νὰ τὸν κυττάξῃ, σὰν νὰ μὴ τὸν ἐλογάριαζε.

Ὁ Μιμῆκος πρώτη φορὰ τότε παραξενεύτηκε γιὰ τὸν τρόπο της. Αὐτή, ἡ ἔνοχη, ἐμιλοῦσε στὸν κύριό της ἔτσι ; Στὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν ἤτανε ὁ σκλάβος τῆς ὡμορφιᾶς της, ὁ μαγνητισμένος ἀπὸ τὴν γοητεία της.

Δὲν ἐπέρασαν οὔτε δυὸ-τρία δευτερόλεπτα ἀπὸ τὴν ἀπάντησι τῆς Ντίνας, δὲν ἐπρόφτασε οὔτε κἂν νὰ θυμώσῃ ὁ Μιμῆκος γιὰ τὴν αὐθάδειά της, ὅταν ἀρειμάνιος, πελώριος, μὲ στριμμένο μουστάκι, καὶ μὲ ὄψος δικτάτορος ἐμπῆκε μέσα ὁ νωματάρχης.

Ἡ Ντίνα ἐταράχθηκε ἕνα συναίσθημα τρόμου ἐζωγραφίσθη στὴν μορφή της, καὶ ἔγεινε κατάχλωμη, κατεβάζοντας χαμηλὰ τὰ μάτια.

Ὅλα αὐτὰ δὲν διέφυγαν τὴν προσοχὴ τοῦ Μιμήκου. Μιὰ λύσσα τὸν ἔπιασε καὶ τοῦ ἦλθε ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸν ξεσχίσῃ, ἂν μποροῦσε, τὸν ἀρειμάνιο νωματάρχη.

Τὰ τραγούδια καὶ ἡ ζωηρὲς φωνὲς καὶ τὸ πανδαιμόνιο ἔπαψαν ἀμέσως ὡς ἐκ θαύματος στὴν εἴσοδο τοῦ δικτάτορος.

Ὁ Γεωργάκης ὁ ἄσσος», ποῦ πολλὲς φορὲς ἡ ράχη του εἶχε δοχιμάσῃ τὸν ἀστυνομικὸ βούρδουλα, ἐκουλουριάσθηκε σὰν φεῖδι στὴν γωνιά του, καὶ τὸ βραχνὸ του τραγοῦδι ἐκόπηκε τόσο ἀπότομα, σὰν νὰ τὸν ἔπιασε ἄξαφνα ἀτοπληξία.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ φόβος εἶνε ἕνα ἔνστικτον συναίσθημα, τὸ ὁποῖον δὲν χάνει ὁ ἄνθρωπος, ἔστω κι' ἂν βρίσκεται καὶ στὸ τελευταῖο στάδιο τῆς μέθης.

Τὰ «ἐβίβα» δὲν ἐπρόφτασαν νὰ βγοῦν ἀπ' τὸ στόμα καὶ τὰ χέρια ἔμειναν σηκωμένα μὲ τὰ ποτήρια γεμάτα.

Ὁ νωματάρχης ἐσταθῆκε, περιφέροντας σ' ὅλη τὴν ταβέρνα τὸ ἀγριωπὸ βλέμμα του.

Ἤτανε κι' αὐτὸς π

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΦΙΛΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΑΦΝΗΣ,,

Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν σήμερον νὰ ἀναγγείλωμεν τὴν σύμπηξιν νέου φιλολογικοῦ συλλόγου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Δάφνη», (καὶ ὄργανον τοῦ ὁποίου θὰ εἶναι τὸ περιοδικόν μας,) ὅστις ὑπὸ φιλοπρόοδον καὶ νεωτεριστικὸν ὅλως πνεῦμα ἐργαζόμενος, θὰ ἀγωνισθῇ νὰ δώσῃ νέαν ὤθησιν εἰς τὸν μονότονον βίον τὸν ὁποῖον διάγει ἡ νωθρὰ καὶ ἀδρανὴς τῶν Ἀθηνῶν νεότης, ἡ τόσον ἀλλοτρία πρὸς πᾶσαν πνευματικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν.

Δὲν δυνάμεθα σήμερον νὰ γράψωμεν περισσότερα, οὔτε διὰ τὸν εὐγενῆ σκοπὸν τοῦ ἀρτισυστάτου συλλόγου, οὔτε διὰ τὴν δρᾶσίν του, ἥτις ἤρχισεν ἤδη, ὡς θὰ ἴδητε εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον.

Περιοριζόμεθα εἰς τὸ νὰ γράψωμεν τὰ ὀλίγα ταῦτα σήμερον, ἐπιφυλασσόμενοι εἰς προσεχὲς φύλλον νὰ ἐκθέσωμεν τὰ κατ' αὐτὸν λεπτομερῶς εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀποδειχθῇ, ὅτι ἡ "ΔΑΦΝΗ,, δὲν ἐδημιουργήθη ἁπλῶς καὶ μόνον χάριν διασκεδάσεως, ἀλλὰ χάριν ὑψηλοτέρου καὶ εὐγενεστέρου σκοποῦ, τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὁποίου εἴμεθα βέβαιοι ὅτι πάντες θὰ βοηθήσουν.

ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΤΡΑΚΑΣ—ἐν Καλάμαις.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΡΠΑΣ

ΣΒΥΝΕΙ!...

Ἀχτότρεμο τὸ φῶς μου σβύνει, σβύνει...
Καὶ ἡ ὀκιὲς ἀπλώνονται τριγύρω,
Σὰν γιὰ νὰ πνίξουν τὴν πνοὴ π' ἀφίνει
Τὸ φῶς μου ἀποσταμένο...
Καὶ τὸ μῦρο,
Ἀπ' τοῦ μπαξὲ τὰ λούλουδα,
Γλυκαίνει.....
Τὴν ὕστερη λαχτάρα τῆς ζωῆς του.
Καὶ τώρα λιγωμένο ἀργοπεθαίνει
Τὸ φῶς μου !
Ὤ, τῆς ἄδικης θανῆς του ! !

Καμμιὰ φωνὴ τριγύρω δὲν γροικιέται
Καὶ τῆς καρδιᾶς μ' ἀκούονται οἱ χτύποι
Πένθιμοι.
Μὲς τοῦ οκοταδιοῦ τὴ φρίκη
Τ' ἀρρωστημένο μου κορμὶ
Κυλιέται.....
Χωρὶς κι' αὐτὸ νὰ ξέρῃ τί γυρεύει.
Τὸ φῶς μου σβύνει !
Ἡ ψυχή μου τώρα,
Σ' αὐτὸν τὸν μαῦρο κόσμο,
Ἀγριεύει
Κι' ἀναζητᾷ τὴν ὕστερή της ὥρα !

Μανώλης Κ. Μαγκάκης

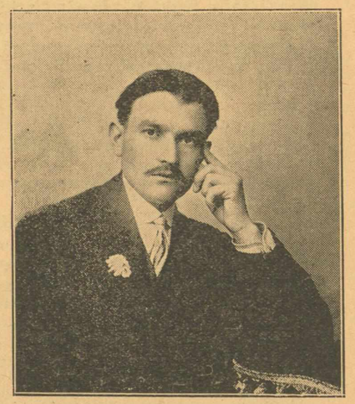

ΘΑΝΟΣ Δ. ΛΙΝΑΡΔΟΣ (ΑΣΚΑΝΙΟΣ)
Φοιτητὴς Φυσικῶν
Ἀντιπρόεδρος Κορινθιακοῦ Φοιτητικοῦ Συλλόγου.

Τ' ΟΡΦΑΝΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

Στὸν ἀγαπημένο μου φίλο
Κώστα Λυμπερόπουλο, — Πειραιᾶ

Μὲ τί ἐλπίδα φτερωτὴ
ξαπλώνει τὸ πανὶ
τὸ δόλιο τὸ ναυτόπουλο
π' ὀρφάνια τὸ κρατεῖ.
Κι' ἀνοίγεται στὸ πέλαγος
ποῦ τελειωμὸ δὲν ἔχει
καὶ τρέχει μέσ' τὰ κύματα
νὰ ᾽ρθῇ στὸ μέρος π' ἔχει
θαμένη τὴν ἐλπίδα του !
Τοῦ κάκου ὅμως τρέχει
γιατὶ τὸ κῦμα τὸ βουβὸ
τὸν πνίγει στοὺς ἀφρούς του
καὶ τὸν κυλᾷ ἐδῶ κι' ἐκεῖ
καὶ μὲ ὁρμὴ τὸν ρίχνει
στὸ μαῦρο τὸ νησὶ
ποῦνε θαμμένη Ἐκείνη !

Παραλία Καλαμῶν — ***Μ. Ν. Τράκας***

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΔΡΟΥ

Ἂς σὲ φίλουμουν 'στὰ χείλη
Κι' ἂς μὴν ἔτρωγα σταφύλι,
Ἂς σὲ φίλουμουν 'στὸ στόμα
κι' ἂς μὴν ἔπεφτα στὸ στρῶμα.
Ἂς σὲ φίλουμουν 'στὰ 'μάτια
κι' ἂς μὲ κάνανε κομμάτια.

Μικρὴ μικρὴ σ' ἀγάπησα
μεγάλη δὲν σὲ 'πῆρα,
νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς κι' ἡ Παναγιὰ
γιὰ νὰ σὲ πάρω χήρα.

Τοιγάρις ἐγεννήθηκα
'στὰ φείδια καὶ φοβᾶσαι
μάνα μὲ γέννησε κι' ἐμὲ
σκύλλα, δὲν μὲ λυπᾶσαι.

Δὲν μὲ λυπᾶσαι ἄπιστη ;
δὲν μὲ ποιεῖ ἡ ψυχή σου ;
Ποῦ χάνω ἐγὼ τὴν νειότη μου
καὶ σὺ τὴν ἰδική σου ;

Ἐοὺ μικρὴ κι' ἐγὼ μικρὸς
ἡ ἀγάπη μας μεγάλη
Ἂν ἀγαπήσω ἄλλην
ὁ χάρος νὰ τὴν πάρῃ.

Εὐμάθιος.

ΑΠ' ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΤΑ ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑΤΑ

ΠΟΝΟΥ ΞΕΧΥΛΙΣΜΑ

«ΣΤΗΣ ΑΓΝΕΣ.... ΤΙΜΙΕΣ.... ΣΤΑΘΕΡΕΣ....»

Σιγὰ-σιγὰ σὰν ξεψυχήσῃ τὸ δειλινό, σὰν σβυστῇ ἡ ὕστερη τοῦ ἡλιου ἀχτῖδα ἡ χρυσῆ π' ἀφῆκε 'πίσω του φεύγοντας μέσα στὸν ὠκεανό, ποῦ μὲ διάπλατες τὴς ἀγκάλες του τὸν ἐδέχτη.....

Ὁλομόναχος κατέβηκα στ' ἀκρογιάλι νὰ τραγουδήσω τὸ κύκνειό μου, ἕνα πόνο αἰώνιο, τὸν πόνο τοῦ χωρισμοῦ μας.... Ἐκεῖ νὰ μὴ μὲ ἀκούσῃ κανείς, στῆς νύχτας τὴ σιγαλιά, στὴς θαμπὲς ἀχτῖδες τοῦ Ἄρη, ποῦ σὲ λίγο θὰ προβάλῃ χαρωπὸς 'πίσω ἀπ' τὸ βουνό..... καὶ ἄπειρα ψιλιὰ θὰ χαρίσῃ στὴν ἀργυρένια ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας....

Ὤ ! πόσες φορὲς κισσόπλεχτο μπαλκονάκι, δὲν ἄκουσες χαρωπὰ τραγούδια, ἀγάπης τραγούδια, γλυκὰ νανουρίσματα, νὰ προφέρουν τὰ διψασμένα ἀπὸ ψιλιὰ ἀγάπης.... ψιλιὰ ἀγνά.... Πόσες νότες γλυκειὲς δὲν ἔκρουσαν τὰ χέρια μου ἀπάνω στὴ πονεμένη μου λύρα.... Βαρέθηκα....

Τώρα πειὰ θὰ ψάλλω τὸν πόνο μου, τὸν πόνο θὰ κυνηγῶ, ἐκεῖ στὴν ἀγκαλιά του θὰ γύρω ν' ἀποκοιμηθῶ ἕναν ὕπνο αἰώνιο.... γλυκὸ γλυκό. Μ' ἀρέσει νὰ πονῶ παρὰ τὴν ἄβθαστη χαρὰ νὰ κυνηγῶ....Μ' ἀρέσει ὁ χειμῶνας ἀπ' τὴν ἀνθισμένη ἄνοιξι.... Μ' ἀρέσει ὁ κρῖνος ἀπ' τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα....

Μ' ἀρέσει ἀγάπη χλωμή, ἀγάπη τίμια, σταθερή, ἀγάπη ἀναίσθητη....πεθαμένη !!..

Θάνος Δ. Λινάρδος
Φ. Φ.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

(ΑΠ' ΤΑ ΡΗΜΑΔΙΑ)

Κυττάω κάτου χαμηλὰ 'περύψηλο ρημάδι
ποῦ ὑψώνεται σὰ φάντασμα στῆς νύχτας τὸ σκοτάδι
καὶ μέσ' ἀπὸ τοὺς τοίχους του ἀκούω ἀνάργι-ἀνάργια
νὰ διαλαλῇ τὴν ἐρημιὰ κρυμμένη κουκουβάγια.

*

Μὰ ἐνῷ ἡ πένθιμη φωνὴ τῆς κουκουβάγιας σβύνει
ἀκούω ἄλλη μιὰ φωνὴ πειὸ πένθιμη ἐκείνη.

*

Δὲν εἶν' ἀλλοῦ ἄλλο πουλὶ π' ἀργοθρηνεῖ κ' ἐκεῖνο
οὔτ' ἡ ἠχὼ π' ἀντιλαλεῖ στοῦ ρημαδιοῦ τὸν θρῆνο·
εἶν' τῆς καρδιᾶς μου οἱ παλμοὶ π' ἀντιλαλοῦν θλιμ-
[μένοι
σὲ κάθε ἦχο πένθιμο π' ἀπὸ ρημάδια βγαίνει.

Ἀθῆναι — ***Νικόλ. Κρανιωτόκης***

Μὴ φοβοῦ τὸν ἄνθρωπον τὸν ἀγαπῶντα τὸ ὡραῖον ἐν τῇ φύσει καὶ τῇ πλάσει καὶ ἐκφράζοντα ἀπροκαλύπτως τὰς ἰδέας αὐτοῦ. Πᾶς θιασώτης τοῦ Καλοῦ εἶνε καλὸς ἄνθρωπος. — ***Τολστόη***

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΜΑΣ

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ. — Ἡ ἐξοχικὴ ὁδὸς Ἁγίου Ἀθανασίου.
(Ἀποστολ. κ. Α. Λαγκαδᾶς)

ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΗΠΑΡΙΟΝ
(Εἰκὼν Γερμανοῦ ζωγράφου)

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ο ΠΑΝΟΠΛΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Ὁ τεράστιος ἐκ χαλκοῦ ἀνδριὰς ὁ ὁποῖος θὰ στηθῇ εἰς τὸ Ἀχίλλειον Ἀνάκτορον ἐν Κερκύρᾳ κατὰ διαταγὴν τοῦ Κάϊζερ.

Παρηγγέλθη εἰς τὸν διάσημον Γερμανὸν καλλιτέχνην Γιόχαν Γκαῖτς. Ἔχει ὕψος πέντε μέτρων καὶ ἑξήκοντα ἑκατοστῶν. Θὰ στηρίζεται δὲ ἐπὶ βάσεως ἐκ Πεντελικοῦ μαρμάρου τεσσάρων μέτρων ὕψους.

ΓΝΩΜΑΙ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΝ

Ἡ πλαστικὴ τῶν Ἑλλήνων εἶνε θυγάτηρ τῆς γυμναστικῆς. — *Ραγκέ*

Ἡ ἀρετὴ εἶνε πρᾶγμα ἐθιστὸν καὶ ἀποκιᾶται ὡς ὅλα τὰ ἀποκτώμενα ἀπὸ μακρὰν συνήθειαν, ἥτις καταντᾷ εἰς ἕξιν καὶ σχεδὸν εἰς δευτέραν φύσιν. Ἀλλὰ τὸ ἔθος τοῦτο πρέπει ν' ἀρχίσῃ μ' αὐτὴν τὴν νηπιώδη ἡλικίαν. — *Κοραῆς*

Εἰς τὰς σκέψεις ἑνὸς παιδίου εὑρίσκει τις πολλάκις τὰς ὀοφωτέρας ἰδέας. — *Βαρθελεμύ*

Δύναμις καὶ πλοῦτος, φιλοτιμία καὶ φιλοχρηματία εἶνε δύο ὅπλα, ἅτινα ὀλίγιστοι μεταχειρίζονται ἄνευ βλάβης ἑαυτῶν τε καὶ τῶν ἄλλων. — *Κοραῆς*

Ἔχει καὶ ὁ ἠθικὸς κόσμος τὰς ἐπιδημίας του ὅπως καὶ ὁ φυσικός. — *Ἰούλιος Σίμων*

Τρόποι χαρίεντες καὶ εὐγενεῖς συντελοῦσι μεγάλως εἰς τὸ νὰ ἐπιτύχῃ τις εἰς τὸν βίον του, εἰς τὸν ὁποῖον πολλοὶ ἀποτυγχάνουσι μόνον, διότι στεροῦνται καλῶν τρόπων. — *Σμαῖλς*

Ναύπλιον — ***Περρῖνος Δανδῖνος***

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ "ΔΑΦΝΗΝ,,

ΣΠΥΡΟΥ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ *(Ἀρχισυντάκτου τῶν «Καιρῶν»)*

Ο ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

(Παρεστάθη εἰς τὴν «Νέαν Σκηνὴν» τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1909)

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΑΣ

(Εἰς μνήμην τοῦ πρό τινος ἀποθανόντος ἐν Παρισίοις νεαροῦ ζωγράφου Θ. ΡΑΛΛΗ).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ παπᾶς σήκωσε τὰ ράσα του καὶ ἔτρεξε ὅσῳ μποροῦσε.

— Παιδιά μου, φρόνησι τοὺς φώναξε ἄστε τους, εἶναι στὸ κέφι λιγάκι τὰ παιδιά...

Δὲν ἐπρόφασαν ὅμως νὰ τελειώσῃ καὶ ἡ πρώτη μπάλα τοῦ ἄπιστου τοῦ συναφιοῦ τὸν ηὗρε στὸ μέτωπον.

Ὁ παπᾶ Ἄνθιμος μὲ τὸ μακρύ του μπόῖ, σωριάστηκε φαρδὺς-πλτὺς χάμω.

Τότε τί γίνηκε, δὲν περιγράφεται.

Οἱ Χριστιανοὶ πρόφασαν καὶ κλείστηκαν στὸ χάνι, καὶ ἀποκεῖ μέσα ἔριχναν στοὺς Τούρκους στὰ σίγουρα, ἀλλὰ οἱ Τοῦρκοι γύρισαν καὶ ἐρίχτηκαν στὰ σπήτια· ἡ γυναῖκες ἀπὸ τὰ παράθυρα τοὺς ἐπετοῦσαν τῆς πέτρες τῶν ἀργαλιῶν τους καὶ ὅτι εἶχαν στὰ καλύβια τους, κατακέφαλα· δὲν ἄκουγες παρὰ τουφακιές, φωνὲς καὶ κλάμματα· κατώρθωσαν κάμποσοι χωριανοὶ καὶ ἔσυραν τὸ σωριασμένο καὶ ἀποτελειωμένο κορμὶ τοῦ παπᾶ, καὶ σηκωτό στὰ χέρια τὸ τραβήξανε κατὰ τὸ κονάκι. Μὰ ἄλλη τρομάρα τοὺς περίμενε ἐκεῖ.

Ὁ Νιζάμης προσπαθοῦσε μὲ γλυκὰ λόγια καὶ φοβέρες μαζύ, νὰ σύρῃ τὴν Ρηνιώ· ὁ Ἀναστάσης εἶχε γείνει ἀφαντος ζητῶν τὸν παπᾶ... τὸ δόλιο κορίτσι μοναχὸ πάλεβε στὰ χέρια τοῦ Τούρκου.

— Ρηνιώ, χριστιανὸς γίνομαι γιὰ τὴν ἀγάπη σου, Ρηνιὼ σκότωσέ με, μὴ μὲ διώχνεις ὅμως ἔτσι.

— Σκύλε, φώναζε ἡ κόρη, ἄφησέ με ἢ σ' ἔφαγα...

Καὶ δάγκανε, καὶ μάζευε τὰ χέρια τοῦ Τούρκου, μὰ ἐκεῖνου ἡ λαχτάρα συγχωροῦσε τὸν κακό της τρόπο.

Σὲ μιὰ στιγμή, κόντεψε τὰ χείλη του τὰ ἄνομα, στὸ ἀθῶο πρόσωπό της.

— Νά, σκυλί, τοῦ ἐφώναξε, καὶ τὸν ἔπτυσε κατὰ πρόσωπον.

— Καλὰ λοιπόν, εἶμαι σκυλί· περίμενε.

Καὶ φοβερὸς ἀπὸ θυμό, μὲ τὰ πέτσινα ζωνάρια τοῦ σπαθιοῦ του, τῆς ἔδεσε πίσω καλὰ τὰ χέρια· ἀλλ' εἶχε κουραθῆ, διότι τῆς Ρηνιῶς ἡ καρδιὰ τῶλεγε, καὶ ἡ ἀπελπισία τῆς ἔδιδε τόσην, ὄσην καὶ ὁ Τοῦρκος δύναμιν.

Τὴν ἔρριξε κάτω ἀνάποδα· ἀκούμπησε τὸ γόνυ στὴν πλάτη της καὶ ἔσφιξε κελά.ἢ Τὸ κορίτσι ἔκαμε ἕνα ἄχ, καὶ ἐλυποθύμησε.

Τότε πρόφθασαν οἱ χωριανοὶ μὲ τὸ σκοτωμένο κορμὶ τοῦ παπᾶ-Ἄνθιμου.

Ὁ Τοῦρκος ἐβγῆκε στὴν πόρτα ἀτάραχος.

— Μὴ μπῆ κανεὶς ἐδῶ μέσα, ἀν λυπᾶται τὴ ζωή του· σὲ μιὰ ὥρα τὸ χωριὸ θἆναι γεμᾶτο στρατό, καὶ ἂν κάμετε ἀντίστασι, ἡ φωτιὰ ὡς τὸ βράδυ δὲν θὰ σᾶς ἀφήσῃ πέτρα γερή, καὶ ὅποιον δὲν τὸν σκοτώσουν οἱ στρατιῶται μας, θὰ τὸν κάψῃ αὐτή. Τραβᾶτε τὸ γέρο στὴν Ἐκκλησία, καὶ σᾶς δίδω ὑπόσχεσι νὰ γείνῃ ἡσυχία, καὶ νὰ τὸν θάψετε κατὰ τὴν θρησκείαν σας.

Οἱ ἄνθρωποι τραβήχτηκαν.

Ἀκούμπησαν τὸν νεκρὸν στὴν Ἐκκλησίαν, ἔπειτα γύρισαν στὰ σπήτια τους, προσπαθῶντας νὰ ἡσυχάσουν τὴς γυναῖκες καὶ νὰ καλοπιάσουν τοὺς Τούρκους.

Λίγο-λίγο ἔγεινε ἡσυχία, ἀλλὰ κατὰ τὸ βράδυ ἔφθασεν ὁ στρατός. Τὰ γυναικόπαιδα ἔφυγαν τρομαγμένα. Τοὺς περισσοτέρους ἄνδρας τοὺς ἔδεσαν, καὶ ἄλλους πολλοὺς τοὺς ἄφησαν πληγωμένους καὶ νεκροῦς. Κανεὶς πλέον σπίτι του· φλόγες ὡς τὸν οὐρανὸν ἀνέβαιναν κατὰ τὴν νύκτα, καὶ οἱ χωρικοὶ ἀπὸ τὰ ἀπέναντι βουνὰ ἔκλαιον τοὺς χαμένους τους καὶ τὸ βιό τους...

Ἐν τούτοις τὸ κονάκι τοῦ παπᾶ-Ἄνθιμου δὲν κάηκε. Μέσα δεμένη καὶ ριγμένη στὸν ὄντά, καταμόναχη μὲ τὸν Τοῦρκο εὑρίσκετο ἡ Ρηνιώ.

— Ρηνιώ μου, τῆς ἔλεγε μὲ πάθος, Ρηνιώ μου, ἄκουσέ με...

— Σκότωσέ με σκύλε, σκότωσέ με ἂν εἶσαι ἄνδρας, μὰ δὲν εἶσαι παρὰ λαγός, σκότωσέ με ἂν μπορῇς, ἔχεις χέρι...

Σηκώθηκε τρομερὸς ὁ Νιζάμης καὶ τὴν ἐπλησίασε. Τὰ χέρια καὶ πόδια της ἦσαν σφιγκτὰ δεμένα, ἀλλ' ἕνας ὑπερανθρωπος σπασμὸς ἀνεσήκωσε τὸ ἀδύνατο σῶμα της.

— Μή, μὴ ζυγώσεις κακοῦργε, μή...

Τὸ στόμα της ἔδγαζε ἀφροὺς κόκκινους, γιατ' ἡ φωνὲς της εἶχαν πληγώσει τὸν λαιμόν.

— Μὴ ζυγώσεις, μή...

Τὰ μάτια της στὰ σκοτεινὰ εὔγαζαν φλόγες πιὸ κόκκινες ἀπ' τῆς φωτιάς, ἡ ὁποία ὅλα τὰ ἔκαιε ἔξω.

Ὁ Τοῦρκος ἐφάνη ἠμερωμένος.

— Δὲν ζυγώνω, Ρηνιώ, μὰ 'δῶ κοντά σου θὰ κάτσω, κοντά σου νὰ καῶ κι' ἐγώ.

Ἡ κόρη ἔδαζε ὅλας τὴς τὰς δυνάμεις διὰ νὰ μὴ λυποθυμήσῃ.

Ἔξω ἡ φωτιὰ ἄρχισε κρὶκ-κρὰκ τρομακτικά.

— Πατέρα μου, στέναξε, πατέρα μου βόηθα με.

— Πατέρα δὲν ἔχεις πιά, οὐδὲ κανένα στὸ κόσμο παρ' ἀπὸ μένα.

Πέθανε, πάει κι' αὐτός, τὸν σκότωσαν ἐδῶ καὶ λίγες ὧρες τὰ παλληκάρια μου· ἔτσι τἄχα ὁρμηνέψει, γιὰ νὰ μείνῃς μόνη, ἐγὼ νὰ σὲ πάρω, ἐγὼ νὰ σὲ χαρῶ...

Τὸ κορίτσι γρύλισε, ἔτσι κάτι ὡσὰν σὺρλιασμα λύκου ἢ τσακαλιοῦ· ὁ Τοῦρκος φοβήθηκε.

— Ἄκουσε, μπέη μου, τοῦ εἶπε σιγανὰ ἔπειτα. Κάνε με νὰ τὸν 'δῶ καὶ πεθαμμένος ἂν εἶνε· ἀφοῦ λὲς πῶς μ' ἀγαπᾶς κάνε μου τὴν χάρι νὰ τὸν 'δῶ, νὰ τὸν θάψω καὶ θὰ γονατίσω 'μπρός σου, θὰ σὲ κυττάξω γιὰ προστάτην, θ'. . . τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ ὤρχεα της μάτια.

("Ἕπεται τὸ τέλος) *Κα Τ. Λάλιου*

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ
ΜΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἡ καλλονὴ μιᾶς γλώσσης; δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἐκ τῆς γλυκείας καὶ ἁρμονικῆς προφορᾶς, ἐκ τοῦ λεξικοῦ πλούτου εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν λεπτοτέρων ἀποχρώσεων τῶν ἐντυπώσεων, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἐκ τοῦ πλούτου τῶν ἰδιωματικῶν φράσεων, αἵτινες ἀποτελοῦν αὐτὸ τὸ ἀνεῦμα καὶ τὴν ζωὴν αὐτὴν τῆς γλώσσης. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, γλῶσσα τοῦ εὐφυεστέρου καὶ ζωηροτέρου λαοῦ τῆς ὑφηλίου, ἐμπεριέχει πλοῦτον ἀμύθητον, ὅσον καὶ ἀνεκμετάλλευτον, τοιούτων φράσεων, διὰ τὰς ὁποίας καὶ μόνας ἔχομεν πλῆρες τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερηφανευόμεθα καὶ νὰ ὑποστηρίξομεν ὅτι οὐδεμία τῶν ἄλλων γλωσσῶν δύναται ν' ἀνταγωνισθῇ τὴν ἰδικήν μας. Αἱ πλεῖσται τῶν φράσεων τούτων ἐνέχουν τόσην ποίησιν, τόσον βάθος καὶ λεπτότητα, ὥστε ἂν τὰς ἐγνώριζον οἱ ποιηταὶ τῆς δύσεως θὰ ἔθαυον ἀπὸ πεῖσμα καὶ ἐντροπὴν τὰς γραφίδας των.

Σᾶς παραθέτομεν ἓν ἁπλούστατον παράδειγμα.

Ὁ λαὸς λέγει : τὸν ἔσφαξε μὲ τὸ μπαμπάκι, ἐννοῶν ὅτι μὲ γλυκὰ λόγια καὶ μὲ εὐγενικοὺς τρόπους τοῦ ἐπροξένησεν ἐπιτηδείως βαθεῖαν δδύνην. Ὁ Βολαὶν, ὁ μέγας σατυρικὸς τῆς Γαλλίας, διὰ τὴν ἰδίαν ἔννοιαν μετεχειρίσθη τὴν ἑξῆς φράσιν : enfoncer le poignard avec respect, δηλαδή : ἐμπήγω τὸ μαχαῖρι μὲ σεβασμό. Τὸ αὐτὸ ἐννοοῦν καὶ αἱ αἱ δύο αὗται φράσεις, παραβάλετέ τας ὅμως καὶ κάμετε μονάχος τὰς σκέψεις σας.

Ἐνθυμούμεθα ἐπίσης: τὸν θανασμὸν Γάλλου τινὸς κριτικοῦ διὰ φράσιν κινὰ τοῦ Ρακίνα, εἰς ἣν παρισιτᾶ τὴν ἀνίαν τοῦ ἤρωός του, μεταβαίνοντος ἐρίπαπον εἰς τι μέρος, ὡς καθημένου πισοκάπουλα. Καὶ ὅμως ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι τὴν ἔκφρασιν ταύτην, ἢ παραπλησίαν, μεταχειρίζεται καὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαός, λέγων : ἔχει τό διάολο πισοκάπουλα.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἐκφράσεων τούτων, ὁ λαὸς ἐξαντλεῖ τὴν ἀγνήν του ἐμπνευσιν εἰς τὰς παρομοιώσεις, αἵτινες εἶνε ἀφθάστου ποιήσεως, λεπτότητος ἢ εἰρωνείας. Π. χ. Γυρίζει σιοὺς λόγγους, σὰν τὴν ἄδικη κατάρα· κορίτσι σὰν τὸ κρύο νερό· νὰ ζήσῃς σὰν τὰ ψηλὰ βουνά. Δι' ἕνα σπῆτι, ὅπου τὰ πάντα εὑρίσκονται ἐν ἀταξίᾳ, λέγει : εἶνε σὰ μῦλος χαλασμένος. Διὰ τὴν σπανιότητα τῶν τιμίων ἀνδρῶν λέγει : Εἶνε σὰν τῆς ἄσπρες μυγιες.

Ἂν θέλετε καὶ λεπτότερα εἰρωνείας ἀκούσατε : «αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε ἄσπρη σὰ δυὸ ὧρες νὰ φέξῃ» δηλ. εἶνε τόσο ἄσπρη, ὅσο καὶ ὁ οὐρανὸς δύο ὧρες πρὶν φέξῃ, ὁπότε ἀκόμη εἶνε νύξ.

Ἠδυνάμεθα νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὰ παραδείγματα ταῦτα, ἀλλὰ τὸ θεωροῦμεν περιττόν, διότι ὅλα τὰ ἔχομεν εἰς τὸ στόμα καὶ καθημερινῶς κάμνομεν χρῆσιν αὐτῶν, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζωμεν, καθὼς ἔλεγεν ὁ κ. Ζουρδαίν, ὁ ἀρχοντοχωριάτης. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ζητοῦμεν ἐνταῦθα εἶνε νὰ διευθύνωμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ἕνα ἀκόμη τίτλον εἰς τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην μας; ὡς καὶ εἰς τὸ ν θαυμασμὸν τῶν ξένων διὰ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα. Ἐκ τῶν φράσεων τούτων θὰ δυνηθοῦν οἱ ξένοι νὰ ἐκτιμήσουν τὸ ποιητικὸν αἴσθημα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τὴν πνευματικήν του ὀξύτητα, ἤτις, ἂν δὲν εἶνε ὑψηλοτέρα, δὲν ὑστερεῖ ὅμως κατ' οὐδὲν τῆς τῶν προγόνων μας.

*

Πρὸ χρόνων εἴχομεν ἐπιχειρήσῃ τὴν συνάθροισιν τοιούτων φράσεων, αἵτινες εἶνε παρομοιώσεις ἢ μεταφοραί, ἀλλ' ἔνεκα διαφόρων λόγων εἴχομεν διακόψει τὴν συλλογὴν ταύτην. Σήμερον ἀπεφασίσαμεν νὰ συνεχίσωμεν τὴν συνάθροισιν, ἐργασίαν, ἥτις ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς τοὐλάχιστον τὴν εὐαρεστοτέραν ἀασχόλησιν. Διὰ νὰ κατασταθῆσωμεν ὅμως τὸ ἀποτέλεσμα ἔτι τελειότερον, ἐκρίναμεν καλὸν νὰ ζητήσωμεν διὰ τῆς παρούσης τὴν συνεργασίαν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ἀγαπητῆς «Δάφνης», ἥτις δύναται νὰ καυχᾶται ὅτι πρωτοστατεῖ εἰς πᾶν ζήτημα ἀληθοῦς καὶ πραγματικῆς φιλολογικῆς ἐργασίας, εἴμεθα δὲ βέβαιοι ὅτι ὅλοι θὰ φανατισθοῦν εἰς τὸ μέγα ὅσον καὶ Ἐθνικὸν αὐτὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον μὲ μικρὰς δυνάμεις, ἀλλὰ καὶ μ μεγάλην ἀφοσίωσιν ἀνελάβομεν.

*

Δι' ὅσους θὰ εὐαρεστηθοῦν νὰ συνεργασθοῦν, δίδομεν τὰς ἑξῆς ὁδηγίας :

1).— Ἡ ἐργασία περιλαμβάνει :

1) Τὰς παροιμιώδεις φράσεις οἷον : Ἀντίο, Γλαρέντζα· κᾶτι λάκκο ἔχει ἡ φάβα· παίρνω τὰ βρεμμένα μου κλπ.

2) Τὰς μεταφορὰς, οἷον : βάνω τὸ νερὸ στ' αὐλάκι (ἐπιλαμβάνομαι τῆς ἀρχῆς πράξεώς τινος)· τὸν κρατάω ἀπ' τὸ γαβί· πῆρε ψηλὰ τὸν ἀμανέ· τῶφυγε τὸ κόκκαλο ἀπ' τὰ δόντια κλπ.

3) Τοὺς ἰδιωτισμούς, οἷον : δὲν ξέρει οὔτε τὸ α (=δὲν ξέρει τίποτε)· ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του '=νὰ βοηθήσῃ)· δὲν μοῦ δίνει χέρι (=δὲν εὐνοιόνομαι)· τὸν ἔρριξαν στοὺς πέντε δρόμους· τὸν πῆρα στὸ λαιμό μου κλπ.

2.— Αἱ φράσεις αὗται πρέπει ν' ἀναγράφωνται κατὰ λεξικογραφικὴν τάξιν, παραλείποντες δὲ νὰ γράφεται ἡ ὁμαδία των, καὶ εἰς ἕκαστον ἡ ἱστορία ἢ ὁ τρόπος τῆς παραγωγῆς των. καθώς :

Μά τ ι, Γιὰ τὰ μάτια (τοῦ κόσμου), πρὸς τὸ θεαθῆναι. || Κάνω στραβὰ μάτια, προσποιοῦμαι τὸν τυφλόν. || (ἔχε) Τὰ μάτια σου τέσσερα, πρόσεχε καλά. || Τὸν ἐφοβήθηκε τὸ μάτι μου, ἀντί : τὸν ἐφοβήθηκα. || Τὸν πῆρα (ἢ τὸν εἶδα) σὲ καλὸ (ἢ κακὸ) μάτι, τὸν συνεπάθησα (ἢ ἀντεπάθησα). || Κάνει μάτι, προσελκύει τὸ βλέμμα. || Μοῦ μπῆκε καρφὶ (στὸ μάτι), μοῦ ἔγινεν ἐνοχλητικὸν ἐμπόδιον || Μοῦ μπῆκε στὸ μάτι ἢ (ἔβαλα στὸ μάτι), μοῦ προσείλκυσε τὴν προσοχήν. || Τοῦ ρίχνω στάχτη στὰ μάτια, ἀποπλανῶ τινὰ ἐπιτηδείως διὰ λόγων (ἢ διὰ πράξεων) ὥστε μὴ τοῦ διεγείρω τὰς ὑποψίας.

Ν ερ ὸ—Νὰ γίνῃ λίμνη μὲ –, ἂς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ. || Πνίγεται σὲ μιὰ κουταλιά—, τὰ χάνει, ταράσσεται μὲ τὸ τίποτε || Παίρνει νερὸ [ἕνα ζήτημα], δύναται νὰ μεταιασθῇ τὸ δυάρεστον ἀποτέλεσμά του, ἔχει ἐλαφρυντικά. || Ὅ,τι εἴπαμε, νερὸ κ' ἀλάτι, ἂς ἠρημοιηθοῦν οἱ λόγοι τοὺς ὁποίους ἀντηλλάξαμεν. Ἡ μεταφορὰ αὕτη γίνεται ὡς ἑξῆς : Καθὼς τὸ ἁλάτι ριπτόμενον εἰς τὸ νερὸ διαλύεται, οὕτω καὶ οἱ ὁμιεῖς λόγοι μας ἂς διαλυθοῦν καὶ ἠρημοιηθοῦν.

3).— Πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐργασίας, συνιστῶμεν τὴν μετὰ χωρικῶν ἀναστροφὴν, εἰς τοὺς ὁποίους δίδετε ἐνδιαφέρον τι θέμα ὁμιλίας, ἀναγόμενον εἰς τὰ συμφέροντά των ἢ εἰς τὰ πάθη των. Οἱ χωρικοὶ (τῆς Λευκάδος τοὐλάχιστον) μεταχειρίζονται εἰς τὰς ὁμιλίας των πλῆθος μεταφορικῶν ἐκφράσεων καὶ ἰδιωτισμῶν, καὶ ὁμιλοῦν σχεδὸν διαρκῶς μὲ εἰκόνας. Διατηροῦμεν ἕνα κομμάτι ἐκ διηγήσεως ἀξέστου τινὸς χωρικοῦ :

«Αὐτὸς ὁ νέος, μᾶς ἔλεγεν, ἔχει τὰ μυαλὰ ἀπάνω ἀπὸ τὴ σκούφια· εἶνε ἕνα πειραχτήριο ποῦ δὲν ἀρίνει πέτρα ἀπάνω σ' ἄλλη. Κανένας δὲν τὸν χωνεύει καὶ καμμιὰ ὥρα θὰ τὰ βρῇ σκοῦρα, γιατί πειράζει ὅλον τὸν κόσμο καὶ κρεμάει τὸ ζωνάρι του γιὰ καυγᾶ.

Παρατηρήσατε: εἰς πέντε φράσεις, πέντε ἰδιωτισμοί!

4.—Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐργασίας ἑκάστου πρέπει νὰ συγκεντρωθοῦν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς «Δάφνης» ἐντὸς ἑξαμηνίας, ὁπότε θέλομεν ἀποκείμει καὶ βραβεῖα, τὰ ὁποῖα θέλομεν ὁρίσει διὰ τῆς «Δάφνης» ἀργόνερον.

5.—Παρακαλοῦνται πάντες ὅσοι σκοπεύουν νὰ λάβουν μέρος, νὰ μᾶς κάμουν γνωστὰ τὰ ὀνόματά των.

Στύρος Φίλιππας

Ο κ. ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

Ὁ γνωστὸς Ζακύνθιος λόγιος Λεωνίδας Χ. Ζώης, ὁ διευθύνων ἀπὸ δεκαοκταετίας τὸ ἐκεῖ ἐκδιδόμενον περιοδικὸν «Μοῦσαι», ὁ ἀκάματος μελετητὴς καὶ ἱστοριοδίφης, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου τὸ Ἀρχειοφυλακεῖον Ζακύνθου εἶχεν εὕρῃ τὸν κατάλληλον καὶ μοναδικὸν ἐρευνητήν, ὁ ὁποῖος ἐπὶ ἔτη ὁλόκληρα. ὡσὰν φιλόπονος μέλισσα, συνέλεξε καὶ ἐταξιθέτησε ὅ,τι λαμπρὸν καὶ ἀξιόλογον ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ καὶ ἐθνικοῦ πλούτου του, συγγράψας καὶ δημοσιεύσας περισπουδάστους καὶ ἀξιολογωτάτας ἱστορικὰς καὶ ἐθνικὰς μονογραφίας, ὁ βιοπαλαιστὴς καὶ οἰκογενειάρχης Ζώης, σήμερον ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν Κυβέρνησιν *τῆς Ἀνορθώσεως* ἀπολύεται ἐκ τῆς θέσεως τοῦ βοηθοῦ τοῦ Ἀρχειοφυλακείου Ζακύνθου εἰς ἀνταμοιβὴν καὶ ἐπιβράβευσιν ὧν τόσων κόπων καὶ θυσιῶν του, τῆς τόσης ἐθνικῆς ἐργασίας του.

Ὁλόκληρος ἡ Ζάκυνθος, ἡ φιλόμουσος Ζάκυνθος τῶν γραμμάτων, ἐξηγέρθη διὰ τὸ ἄδικημα, τὸ γενόμενον εἰς τὸ πτωχόν, ἀλλὰ ἐκλεκτὸν σέκκον της. Καὶ νομίζομεν, ὅτι ἀκόμη περισσότερον πρέπει νὰ ἐκληλωθῇ ἡ δυσαρέσκειά της εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν· δι' ἀναφορᾶς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ἵνα ἐπανορθωθῇ τάχιστα τὸ κακόν.

Οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, οἱ ἀφανεῖς ἐργάται καὶ μάρτυρες τῆς Ἰδέας, ἐδῶ εἰς τὸν τόπον αὐτὸν δὲν ὑποστηρίζονται· ἡ Πολιτεία ὡσὰν κακὴ μητρυιὰ παραβλέπει τὰ ἐκλεκτὰ τέκνα της, τὰ ἔχοντα ἀνάγκην ἐν τῇ δυστυχίᾳ των μιᾶς μητρικῆς βοηθείας καὶ περιθάλψεως.

Ἀλλὰ ποῖος θὰ ἐπίστευε, ὅτι ὄχι μόνον ἡ δικαία καὶ ὀφειλομένη ὑποστήριξις δὲν τοῖς παρέχεται, ἀλλὰ καὶ διωγμοὶ καὶ παραγνώρισις εἶνε ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τῆς ἐργασίας των; . . .

Ἡ ἀπόλυσις τοῦ βιοπαλαιστοῦ Λεωνίδα Χ. Ζώη πσρήγαγε καὶ εἰς τὴν «Δάφνην», ὅπως εὐτυχῶς εἰς ὅλον τὸν Ἀθηναϊκὸν τύπον, ὀδυνηρὸν ἀποτέλεσμα, καὶ ἐκφράζει καὶ τὸ περιοδικόν μας τὴν εὐχὴν καὶ ἔχει τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ Κυβέρνησις, ἀναμετρῶσα τὸ μέγεθος τοῦ ἀδικήματος, θὰ σπεύσῃ νὰ τὸ ἐπανορθώσῃ

Βιολέττης

ΔΗΛΩΣΙΣ

Γνωρίζομεν εἰς τὴν πολυπληθῆ πελατείαν μας ὅτι χάριν τῆς εὐρυτέρας διαδόσεως τῆς Ἑλληνικῆς Βαρκείας *Θεοδωροπούλου* τῆς μόνης ἐπιστημονικῶς καὶ ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένης, ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ὑπεβιβάζομεν τὴν τιμὴν αὐτῆς διὰ τοὺς ἀγοράζοντας χονδρικῶς εἰς λεπτὰ 25 κατ' ὀκᾶν.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος *Χ. Κ. Σμυρνιώτης*, Σωκράτους (9)

Γ. ΤΖΟΥΛΙΑΔΑΚΗΣ
ΡΑΠΤΗΣ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΓΟΥΣΤΟ—ΕΦΑΡΜΟΓΗ
Ὁδὸς Πραξιτέλους, 50.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ἐπειδὴ, δημοσιεύσαμεν προχθὲς ἕνα γράμμα τοῦ κ Νικτσιονὲρ διὰ τὸν κ. Π. Ἠπειρώτην, ἐκ καθήκοντος δημοσιεύομεν σήμερον καὶ τὴν ἀπάντησιν αὐτοῦ.

Φίλτατον κ. *Σπ. Τρικούπην*

Διευθυντὴν «Δάφνης» κ.λ.π. *Ἐνταῦθα*

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Ντικτσιονὲρ—Σταματίου Σταματίου—εἶνε ἡ πρώτη ἤτις δημοσιεύθη διά τινα μικροφιλολογικήν μου ἐργασίαν καὶ ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ εἶνε κατακριτική. Ἄλλως τε οὕτως ἐπεθύμουν καὶ ἐγώ. Ἡ πρώτη ἐπιτυχία πάντοτε μὲ ἐτρόμαζε. Προτιμῶ τὴν μερικὴν ἀποτυχίαν, ἥτις ὑπόσχεται τὴν εἰς τὸ μέλλον ἀπόλυτον ἐπιτυχίαν. Προδιάζων ἐκφραζόμενος οὕτω καὶ ἴσως ἐκληφθῶ ὡς ἐγωϊστής. Τοῦτο θὰ μοὶ ἦτο ἀδιάφορον... Ὥστε ὁ κ. Σταμ.Σταματίου μοῦ ἔκαμε πολὺ μεγάλην χάριν ἀναλαβὼν τὴν κατάκρισίν μου. Τὸν εὐχαριστῶ, καὶ τοῦτο διότι γίνεται ἀσυναισθήτως τὸ ὄργανον τῆς μελλούσης ἐπιτυχίας μου. ὅπως ἄλλως καὶ θὰ ἐπιθυμῶ. Οὐδέποτε εἶχον τὴν ἀπαίτησιν νὰ ἔχω φιλολογικὰς ἀξιώσεις. Ὅθεν δὲν δικαιοῦται οὐδεὶς νὰ μὲ κακίσῃ ὡς φιλολογικῶς *ἄπειρον* (γράφε ἄπυρρον): Ἐκτὸς τούτου οὐδέποτε, πάλιν, ἐδόξασα τὸν κ. Μελᾶν. Ἁπλῶς ἐξῆρα τὸ ἔργον του, τὸ ὁποῖον ὁ κ. Σταματίου ἢ δὲν ἠθέλησεν, ἢ ἐκ λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς του δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ.

Ἐν τούτοις, καίτοι ἐκτιμῶ καὶ ἀγαπῶ *ἀπείρως* τὸν κ. Σταματίου, ἀναγκάζομαι νὰ τοῦ ὑποδείξω ὅτι ἐξετέθη. Καὶ πρέπει νὰ ἀναλάβω τὴν ὑπεράσπισίν του, πρὸ τῶν ἀναγνωσάντων τὸν λιβελλίσκον του. Καὶ θὰ τὸ πράξω.

— Λοιπόν, κύριοι, ὁ κ. Σταματίου, γράψων οὕτω πρὸς τὴν «Δάφνην», δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ κακίσῃ διὰ τὰ γραφέντα ἐναντίον του καὶ τοῦ κ. Μελᾶ. ἀλλὰ διὰ νὰ καλαμπουρίσῃ εἰς τὸ ὄνομά μου. Εἶνε ἀληθές ὅτι τὸ ὄνομά μου ἐπιδέχεται πλείστας ὅσας καλαμπουροποιήσεις. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι ἐπέτυχε. Ἰδοὺ ὁ σκοπός, ἡ ἐπιτυχία. Δὲν θὰ σᾶς δώσω τὸν λόγον διατί ἐξηρκέσθη εἰς τὰ καλαμπούρια του μόνον. Αὐτὸ εἶνε ἰδική μας ἰδιαιτέρα ἀσχολία, Οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν, κύριοι, πρέπει νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι ὁ κ. Σταματίου δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπαντήσῃ φιλολογικῶς. Εἶνε *γνωσταὶ* αἱ φιλολογικαί του μελέται καὶ τὰ πολλαπλᾶ φιλολογικά του ἔργα. ὥστε πᾶσα ὑποψία θὰ ἦτο κακεντρεχὴς καὶ ἀστήρικτος.

Ἡ ὑπεράσπισις αὕτη διὰ τὸν κ. Σταματίου ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ἦτο χρέος μου νὰ τὸ κάμω. Εἰς τὸ μέλλον δὲ παρακαλῶ πάντα φίλον τῆς «Δάφνης» ὅπως παντα-χοῦ καὶ πάντοτε ὑποστηρίζει τὸν κ. Σταματίου.

Εἶνε ἄξιος πάσης ὑποστηρίξεως.

Μεθ' ὑπολήψεως
Πύρρος Ἠπειρώτης

ΘΕΑΤΡΑ

Εἰς τὸ «*Πανελλήνιον*» ἤρχισεν παραστάσεις ἀπὸ δεκαπενθημέρου καὶ πλέον ὁ ὑπὸ τὸν κ. Θωμᾶν Οἰκονόμου θίασος.

Ἔπαιξε μέχρι τοῦδε ἀρκετὰ ἔργα μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ ἀριστούργημα τοῦ Μαξίμ Γκόρκυ «Εἰς τὸν βυθόν», προαναγγέλλει δὲ καὶ ἄλλα ἐκλεκτὰ ἔργα τῆς νεωτέρας φιλολογίας.

Ἡ ἐγνωσμένη ἱκανότης τοῦ κ. Οἰνομόμου ὑπόσχεται καλλιτεχνικὴν ἐργασίαν ἐκ τῶν ἀρτιοτέρων.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ;

Οἱ λῶται πρέπει νὰ ζωγραφίσουν ἁπλῶς ἐπὶ τεμαχίου χάρτου τὸ ζητούμενον πρόσωπον καὶ νὰ μᾶς τὸ ἀποστείλουν μαζὺ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.

Αἱ μαγικαὶ εἰκόνες, τ

JEAN RAMEAU

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ βράδυ ὅμως αὐτὸ ὁ Λουδοβίκος δὲν δυσκολεύθηκεν. Ἀφοῦ ἔρριψε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸν μαραμμένο κλάδο, ἐπέταξε τὸ σάκκο του, ἔβγαλε τὰ παπούτσιά του καὶ ἐσκαρφάλωσε στὸ δένδρο.

— Τί κάνεις ; ἐφώναξεν ἡ Καντέτ. Ὦ ! ὄχι δυστυχῆ. Κατέβα.

Ὁ Λουδοβίκος ἦτο πειὰ ὑψηλά. Ἔφθασε κοντὰ στὸ μαραμμένο κλάδο.

Τὸν εἶχε κάτω ἀπὸ τὰ πόδιά του, καθισμένος ἐπάνω. Μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι του ἔσφιγγε ἕνα ὑψηλότερο, μὲ τὸ δεξιὸ ἐκρατοῦσε τὸ κλαδευτῆρι.

Ἐκτύπησε μὲ θάρρος. Τὰ ξηρὰ κτυπήματα ποὺ ἐπανελαμβάνοντο ἠκούοντο στὴν ἡσυχία τῆς νυκτός.

Καὶ κομμάτια ἀπὸ ξύλο, ὅπως ἀπὸ σφαδάζουσαν σάρκα, ἐπετιοῦντο ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἀπὸ τὰ κτυπήματα τοῦ σιδήρου.

— Λουδοβίκε ! ἐφώναζεν ἀπὸ κάτω ἡ Καντέτ.

Ἀλλ' ὁ Λουδοβίκος ἐκτύπησε διὰ τελευταίαν φορὰ μὲ τὸ κλαδευτῆρι του δυνατά. Καὶ ὁ κλάδος σιγὰ σιγὰ ἔγειρε, ξεχώρισε καὶ ἔπεσε κάτω.

Διπλὴ φωνὴ ἠκούσθη αἴφνης.

Τὸ μέρος τοῦ κλάδου εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθητο ὁ Λουδοβίκος μετὰ τὸ πέσιμο τοῦ κοπέντος ξύλου ἐκινήθη ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ ὁ καϋμένος ὁ ξυλοκόπος ἐξεκοντίσθη εἰς τὸν ἀέρα σὰν σφαῖρα ἐλαστική.

— Θεέ μου ! ἀνεφώνησεν ἡ Καντέτ.

Καὶ μὲ ὁρμὴν ἔπεσεν ἀπὸ ἐπάνω ὁ Λουδοβίκος περίφοβος καὶ περιπλάκη ἀνάμεσα στὰ κλωνάρια τοῦ κλάδου ποὺ ἔπεσε.

Ἡ Καντὲτ ὥρμησεν ἐκεῖ.

Ὦ ! οὐτὸς ὁ κλάδος ὁ μαυρισμένος ! Ἐφαίνετο σὰν ἐξωργισμένος κατὰ τοῦ νεανίου, ἔτρεμεν ἀκόμη ὅπως κομμάτι ἀπὸ ἔχιδνα ποὺ τὴν ἐκτύπησαν καλὰ ἀλλὰ δὲν τὴν ἀποτελείωσαν ἀκόμη.

Ὁ Λουδοβίκος ἐφώναζεν ἀπὸ τοὺς πόνους.

Ἡ ξυλοκόπος ἀπέσυρε τὸν κλάδον αὐτὸν μὲ τὰ δύο χέρια της καὶ ὡς ἔχθρὸν τὸν ὁποῖον νικοῦν τὸν πέταξε μακρυά.

— Καντέτ, Καντέτ, ἐψιθύρισεν ὁ Λουδοβίκος, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ὁποίου ἔτρεχεν αἷμα.

Ἠθέλησε νὰ ἁπλώσῃ τὰ χέρια του πρὸς αὐτήν. Δὲν ἠδυνήθη ὅμως διότι ἡ Καντὲτ μὲ κίνδυνον νὰ τὸν πνίξῃ, τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της μὲ ἕνα λυγμὸ σπαρακτικόν.

Ἐπῆρε τὸν Λουδοβίκον εἰς τὴν ἀγκαλιά της καὶ ἀπεμακρύνθη ρίπτουσα βλέμματα πίσω της, ὡσὰν νὰ εἶχε φόβο μήπως ἴδῃ τὸ κατηραμένο δέντρο νὰ τὴν καταδιώκῃ.

Ἐκάθητο πολὺ μακρὰν ὁ ξυλοκόπος καὶ πολλαῖς φοραῖς ἠγανάκησε καὶ ξεκουρασθῆ.

Ἔφθασεν ἐκεῖ τέλος.

Ἰδοὺ, εἶπε, καταθέτουσα τὸν πληγωμένον, μὲ φωνὴν πνιγομένην ἀπὸ συγκίνησιν. Ὁ Πάπας εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ἔκαμε τὸ κακὸ αὐτό. Ὁ Λουδοβίκος ἠθέλησε νὰ κόψῃ ἕνα κλάδον καὶ ὁ Πάπας τὸν ἔρριψε κατὰ γῆς.

Καὶ ἀμέσως κρυφὰ, χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ ἐξετάσουν τὸν πληγωμένον, σὰν κάτι νὰ τῆς ἔλεγε πῶς ἦτο βαρειὰ πληγωμένος, ἡ Καντὲτ ἐκύτταξε μακρυὰ πρὸς τὴν χέρσον γῆν καὶ ἔπειτα ἔφυγε.

Ἐπῆρε τὸν ἴδιο δρόμον ποὺ εἶχεν ἀκολουθήσει διὰ νὰ μεταφέρῃ τὸν ξυλοκόπον. Ἐζητοῦσε μέσα εἰς τὸ σκότος κἄτι.

Ἦτο ὁ Πάπας πρὸς τὸν ὁποῖον ἐπήγαινεν.

Ὁ Πάπας ἀκίνητος καὶ μεγαλοπρεπῆς, ἐξέτεινε πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰ μακρὰ δύσμορφα ἄκρα τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ὅτι ἤθελον νὰ χαϊδεύσουν τ' ἄστρα.

Καὶ εἰς τὰς γιγαντιαίας ρίζας του οἱ τζιτζῆκες ἐψαλλον :

Ἡ Καντὲτ ἐσταμάτησε.

Καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ ἐκύτταξεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δένδρου, ὅπου ἐφαντάζετο ὅτι ἦτο ἡ κεφαλὴ τοῦ Πάπα.

Καὶ εἶπε.

Ξέρεις. Πρέπει νὰ μοῦ τὸν θεραπεύσῃς. Ναί. Ναί. Νὰ μοῦ τὸν θεραπεύσῃς. Θὰ κάνω ὅ,τι πρᾶγμα θὲ θελήσῃς ὅ,τι. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ τὸν θεραπεύσῃς. Θὲ λεις ἴσως νὰ πέσω στὰ γόνατα διὰ νὰ σοῦ ζητήσω αὐτό. Θέλεις νὰ σοῦ φιλήσω τὰ πόδια. Ἰδοὺ. Τὰ φιλῶ. Μὰ θὰ μοῦ τὸν κάνῃς ὅμως καλά. Τί θὰ γίνω ἐγώ, ἂν πεθάνῃ αὐτός ; Τί θὰ γίνω ; Καὶ ἄκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ τα μάτια της.

(Ἕπεται τὸ τέλος) *Δημ. Νικολόπουλος*

ΚΙΝΗΣΙΣ

Μεθαύριον Σάββατον 21 Νοεμβρίου, ἑορτὴν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, ἑορτάζουν οἱ Καὶ Μαρία Κων. Ζαχαράκη καὶ Μαρίκα Ἰωάν. Ζαχαράκη, καθὼς καὶ αἱ Ἀνίδες Μαρίκα Ποτεσσάρου καὶ Μαρία Νικ. Παπαδοπούλου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἡ «Δάφνη» ἀναγγέλλει πρὸς νέαν ἔκδοσιν τῆς ὁποίας ἐν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῇ εἰς τὰ γραφεῖά της, καὶ ἀνταλάσσεται μόνον μὲ τὰ ἑβδομαδιαῖα ἢ μηνιαῖα περιοδικά.

★ *Ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάννου Β. Φαχρῆ, μηχανικοῦ τοῦ Ἑλλην. Β. Ναυτικοῦ καὶ καθηγητοῦ τῆς Γεωλογίας εἰς τὸ Λύκειον τῆς Βιομηχάμης, ἐκδίδεται ἐντὸς ὀλίγου μεγάλη Μεταλλευτική καὶ Μηχανική.*

Διὰ τὸ ἐπιστημονικὸν τοῦτο ἔργον θὰ γράψωμεν ἅμα τῇ ἐκδόσει του ἐκτενῶς.—Θὰ ἀποτελεσθῇ ἐκ 1200 σελίδων σχήματος ὀγδόου μεγάλου, μετὰ 440 χαλκογραφικῶν εἰκόνων.

Ἡ τιμή του ὁρίσθη εἰς 12 δραχμάς. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον Πουλοπούλου, Γ. Σταύρου 3, Ἀθήνας.

★ *Ἀγγέλομεν τὴν ἔκδοσιν νέου δεκαπενθημέρου περιοδικοῦ, τῆς «Μυρσίνης», ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ἀν. Ζώη ἐν Ζακύνθῳ.*

Εἰς τὸ νέον περιοδικὸν εὐχόμεθα μακροβιότητα.

★ *Ἐξεδόθη καὶ τὸ τεῦχος τοῦ Ὀκτωβρίου τῆς Πινακοθήκης τοῦ κ. Καλογεροπούλου μὲ ποικίλην ὕλην.*

ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗΝ
ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ
ΚΛΗΡΩΣΙΣ
ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ
ΜΕ ΜΟΝΟΔΡΑΧΜΑ ΚΕΡΔΙΖΕΤΕ
100,000

ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΕΙΟΝ
Γ. Ι. ΖΑΜΟΥΖΑΚΗ
Ὁδὸς Ἀθηνᾶς 65 Εἴσοδος Παλλάδος 1α
Εἰδικότης τεχνητῶν ὀδόντων. Ἐφαρμογὴ τελεία καὶ ταχεῖα καὶ ἤγγυημένη. Ὑλικὰ *Ἀμερικανικὰ* ἄριστα. Ἐμφράξεις ὀδόντων διὰ νεωτάτης γερμανικῆς μεθόδου. Θεραπεία ἐν γένει τῶν παθήσεων τοῦ στόματος. *Τιμαὶ λίαν συγκαταβατικαί.*

3000 ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ
3000 ΠΑΛΤΑ
3000 ΜΠΕΡΤΕΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ **ΜΕΓΑΝ**
ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ
Γ. ΜΠΑΛΑΣΚΑ
Προμηθευτοῦ τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Πρίγκηπος Γεωργίου. Τιμηθέντος εἰς πλείστας μεγάλας ἐκθέσεις.
ΙΔΡΥΘΕΝΤΑ ΤΩ 1891
Ὁδὸς Γεωργίου Σταύρου 4.
Ἡ ἐφετεινὴ χειμερινὴ συλλογὴ τοῦ ἄνω ἐμπορορραπτικοῦ οἴκου ἦν ἐξέλεξεν αὐτοπροσώπως ὁ κ. Γ. Μπαλάσκας ἐπὶ τούτῳ μεταβάς, ὡς κατ' ἔτος, εἰς τὰ μεγαλείτερα ἐργοστάσια Ἀγγλίας, Σκωτίας καὶ Γαλλίας, θὰ καταπλήξῃ τόσον διὰ τὴν ἀρίστην ποιότητα αὐτῆς ὅσον καὶ διὰ τὸν ἰδιότροπον πλοῦτον τῶν χρωματισμῶν της.
Ἐκτὸς τῶν ἄνω πλεονεκτημάτων τοῦ ἐμπορορραπτικοῦ τούτου καταστήματος, τὸ συντεῖνον εἰς νὰ προσελκύῃ πάντα καλαίσθητον, εἶνε καὶ αἱ κατὰ 20—25 ο)ο εὐθηνότεραι τιμαὶ ἀπὸ παντὸς ἄλλου καταστήματος.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΣ ΟΙΚΙΩΝ
Ἀσφαλίζομεν τὴν συντήρησιν ἠλεκτρικῶν κωδώνων δι' ἓν ἔτος ἀντὶ δραχμῶν 4. Ἐνεργοῦμεν ἐγκαταστάσεις ἠλεκτρικῶν κωδώνων, φώτων ἀεριόφωτος, ὑδραυλικὰς ἐγκαταστάσεις. Καὶ ἐν τῷ ἰδίῳ καταστήματι εὑρίσκονται ἅπαντα τὰ εἴδη φωτισμοῦ.
Κατάστημα *Ἀντωνίου Παύλερη,* ὁδὸς Χρυσοσπηλαιωτίσσης καὶ Πραξιτέλους, ἀριθμὸς 32.

ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ
"Ο ΕΔΙΣΣΩΝ,,
ΑΔΕΛΦΩΝ Ν. & Α. ΓΙΑΝΑΡΗ
Βραβευθέντες ἐν τῇ Ἐκθέσει τοῦ Βορδὼ 1907 καὶ ἐν τῇ Ἐκθέσει Μασσαλίας 1907.
ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ, ΚΩΔΩΝΕΣ, ΤΗΛΕΦΩΝΑ
ΤΑΧΕΙΑ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ
ΑΘΗΝΑΙ.—ΟΔΟΣ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ—ΣΤΟΥΡΝΑΡΑ

ΑΜΙΑΝΤΑ ΗΛΙΟΥ
Ἀνεγνωρισμένης ἀντοχῆς καὶ ἐντάσεως δι' ὅλα τὰ συστήματα τῶν φωτισμῶν εἰς μεγάλην παρακαταθήκην μὲ τιμὰς εὐθηνάς
ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΚΟΛΥΜΠΑΔΗ
Ἀθῆναι, ὁδὸς Καλαμιώτου 26
Πειραιεύς. Λεωφόρ. Ἀθηνᾶς 2

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΑΤΡΕΙΟΝ
ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ Σ. Α. Ρέκκου θεραπεύεται διὰ τῶν νεωτέρων μεθόδων
Δυσμορφίαι Ρυτίδες
Ἐξανθήματα Ἔκζεμα
Τριχόπτωσις Πityρίασις
Τριχοφάγος Πανάδες
Παχυσαρκία Ἐλαττώματα
ΑΙ ΤΡΙΧΕΣ
προσώπου καὶ χειρῶν καὶ αἱ λευκαὶ τῆς κεφαλῆς, τοῦ μύστακος κτλ. Προλαμβάνεται καὶ ἡ λεύκανσις αὐτῶν.
Καθ' ἑκάστην 10—12 καὶ 3—6 μ.μ.
16—Ὁδὸς Ἀγχέσμου—16 (2)

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ
ΑΘ. ΚΑΤΣΑΡΗ
ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡ. 4
Κατασκευὴ καὶ ἀγορὰ τιμαλφῶν Κοσμημάτων. Ἐπιχρυσώσεις καὶ Ἐπαργυρώσεις εἰς ἅπαντα τὰ σκεύη. Κατασκευὴ ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν. Ἐργασία ἐφάμιλλος τῆς Εὐρώπης.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΟΥ 1ου ΜΗΝΙΑΙΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

4ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἀθηνῶν.—Ι. Δαζόπουλος, Σ. Βελουδάκης, Στοιχειομένο Παλάτι, Μ. Καλαπίδου, Ο. Λύτρας, Ε. Μαχαιρᾶς, Ο. Λανίτης.
Πειραιῶς.—Α. Βογιατζῆς, Ι. Βουζιοῦκος, Ι. Κολακίδης.
Καρπενησίου.—Τάκης Γιολδάσης.
Θηβῶν.—Σ. Παπασταύρου.
Ζακύνθου.—Γ. Μαρίνος.
Χανίων.—Κα Κατζουροῦ.
Πόρτ-Σαΐδ.—Εδάγ. Κ. Ρούβας.
Κρήτης.—Κωνστ. Παντελάκης, Ν. Μιχελιδάκις.
Καΐρου.—Δ. Γραφιάδης, Ι. Μ. Δούγας.

5ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἀθηνῶν. — Ι. Δαζόπουλος, Σ. Βελουδάκης, Στοιχειομένο Παλάτι, Ε. Οἰκονομίδης, Ὀδ. Λύτρας, Ἡ Δόγισσα, Μ. Καλαπίδου, Ἰωάν. Μαχαιρᾶς, Δημ. Παπακωνσταντίνου.
Πειραιῶς.—Ι. Α. Βουζιοῦκος, Ι. Κολακίδης.
Πατρῶν.—Π. Α. Παπαθανασίου.
Καρπενησίου.—Τάκης Γιολδάσης.
Θηβῶν.—Σ. Παπασταύρου.
Ζακύνθου.—Γ. Μαρίνος.
Καΐρου.—Ἀλ. Γραφιάδης, Ι. Μ. Δούγας.
Κρήτης.—Κωνσταντ. Παντελάκης, Ἰω. Χριστοδούλου, Ν. Μιχελιδάκις.

6ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἀθηνῶν.— Σ. Βελουδάκης, Στοιχειομένο Παλάτι, Ε. Οἰκονομίδης, Ο. Λύτρας, Δημ. Παπακωνσταντίνου, Γεώρ. Γεωργίου.
Καρπενησίου.—Τάκης Γιολδάσης.
Θηβῶν.—Στ. Παπασταύρου.
Πατρῶν.—Π. Παπαθανασίου.
Καΐρου.—Δ. Γραφιάδης, Ι. Μ. Δούγας.
Ζακύνθου.—Γ. Μαρίνος.
Κρήτης.—Κα Κατζουροῦ, Ἰωάν. Χριστοδούλου, Ν. Μιχελιδάκις.

7ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἀθηνῶν.—Στοιχειομένο Παλάτι, Ο. Λύτρας, Δ. Παπακωνσταντίνου, Ι. Δαζόπουλος, Ε. Μαχαιρᾶς, Ε. Οἰκονομίδης, Μ. Καλαπίδου, Σ. Βελουδάκης.
Βονίτσης.—Κ. Γκολφίδης.
Καρπενησίου.—Τάκης Γιολδάσης.
Θηβῶν.—Σ. Παπασταύρου.
Καλαμῶν.—Κ. Ἀναγνωστόπουλος.
Ζακύνθου.—Γ. Μαρίνος.
Κρήτης.—Κα Κατζουροῦ, Ἰωάν. Χριστοδούλου.
Πατρῶν.—Π. Παπαθανασίου.
Καΐρου.—Ι. Μ. Δούγας, Δ. Γραφιάδης.

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν πολλοὶ τῶν κ.κ. λυτῶν ἀπέστειλαν λύσεις *δύο ἢ τριῶν φυλλαδίων* συνοδευομένας μόνον ἀπὸ δεκάλεπτον γραμματόσημον, παρὰ τοὺς ὅρους.

Θὰ τοὺς παρακαλέσωμεν νὰ μὴ ἐπαναλάβουν τὸ τοιοῦτον, ἄλλως θὰ τοὺς ἀποκλείσωμεν τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Παρελείψαμεν ὅταν προαναγγείλαμεν τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, νὰ ὁρίσωμεν ὅτι τὰ βραβεῖα θὰ ἀποσταλοῦν εἰς τοὺς λύσαντας τὰ περισσότερα Αἰνίγματα, Γρίφους κλπ. Διὰ τοῦτο τὴν φορὰν αὐτὴν τὰ βραβεῖα ἀπενεμήθησαν, ὅπως καὶ ἄλλοτε, διὰ κλήρου, καίτοι αὐτὸ ἴσως...νὰ μὴ ἦτο καὶ πολὺ δίκαιον.

Κατὰ τὴν κλήρωσιν λοιπὸν ἐκέρδισαν·

Ι. Μαχαιρᾶς Ἀθηνῶν. Δραχμὴς *πέντε (5)* καὶ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς «Δάφνης».

Ε. Οἰκονομίδης Ἀθηνῶν καὶ *Γραφιάδης* Καΐρου ἀνὰ *3 δραχμὰς* ἕκαστος καὶ ἐξάμηνον συνδρομήν.

1) *Π. Α. Παπαθανασίου* Πατρῶν, 2) *Γ. Μαρίνος* Ζακύνθου καὶ 3) *Δ. Παπακωνσταντίνου* Ἀθηνῶν ἀνὰ μίαν τρίμηνον συνδρομὴν ἀρχομένης ἀπὸ 1ης ἐ. μηνός.

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ κερδίσαντες νὰ μᾶς γνωστοποιήσωσι τὰς διευθύνσεις των διὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

2ος ΜΗΝΙΑΙΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 10ος

1) Δεξίγριφος.

Ἂν εἰς ἄνθους δύο πτώσεις
σύμφωνον δγρὸν σφηνώσῃς
ὄνομα ἐκ τῶν σπανίων
θὰ προδάλλῃ γυναικεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Π. Φέρμπου (Βόλος)

2) Μεταγραμματισμός.

Κε' ἂν τὴ μέση τῆς ἀλλάξω
ἄδικα τὸν κόπο χάνω,
θεὰ ἤτανε καὶ πρῶτα
θεὰ πάλι θὰ τὴν κάνω.

Ἀποστολεὺς ὁ κ. Δ. Ματζουρανάκης (Σκύρου)

3) Γρίφος.

20 θεοῦ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Γ. Κοῖνη Ναύπλιον)

Α. Πολυκαλᾶν. Ἀργοστόλιον. 1) Διεύθυνσίς σας ἐδιωρθώθη. 2) Εἰς τὰ περὶ διαγωνισμῶν ἔχετε δίκαιον. 3) Φωτογραφία δεκτὴ ἐὰν εἶνε ἐπιτυχής. 4) Διὰ τὴν κατακράτησιν τοῦ φύλλου διεμαρτυρήθημεν δεόντως.

Μ. Τράκαν. Καλάμας. Ὅλα τὰ σταλέντα ἐλήφθησαν.

Α. Γκιόκαν. Βόλον. Φωτογραφίαι ἐλήφθησαν, δὲν εἶνε ὅμως πολὺ ἐπιτυχεῖς.

Ἄγνωστο λουλοῦδι. Καλάμας. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀναμείνατε ἐντὸς ὀλίγου.

Π. Μέρτζον. Ἰωάννινα. Ἔχει καλῶς.

Johan Bosphere. Βόλον. Ἐλήφθησαν. Φύλλον ἀπεσταλῆ.

Ἠρῶ. Ἐλήφθη.

Καν Κατζουροῦ. Χανιά. Εἶνε πολὺ ἀργὰ δυστυχῶς. Παρατηρήσατε τὴν στήλην τῶν ἐγκριθέντων.

Β. Ζιάκαν. Ξηροχώριον. Ἔχει καλῶς.

Γ. Μαρῖνον. Ζάκυνθον. Ἐλήφθη.

Ι. Κωστόπουλον. Καλάμας. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

Σ. Φασιανόν. 1) Ἐλήφθησαν, ἀλλὰ δυστυχῶς προηγοῦνται μερικὰ ἄλλα. 2) σὰν εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδίως, 3) καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 1 μ. μ. μέχρι τῆς 4 1)2 μ. μ.

Γιάννην Διάκον. Ναύπακτον. Πολὺ καλά· *Δ. Γεωργιάδην.* Ἐλήφθησαν. *Σ. Παυλόπουλον.* Ἀνδρον. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν.

Σ. Παπασταύρου. Θῆβας. Ἐλήφθησαν.

Π. Τσίχλην. Καλάμας. Δὲν εἴδατε ὅτι προσκηρύχθη διαγωνισμὸς πρὸς ἀποστολὴν συλλογῶν ἀσκήσεων καὶ ὄχι μονομερῶς ;

Ν. Δαούλην. Πάτρας. Ἐλήφθη· δυστυχῶς νομίζομεν ὅτι τοιαύτη ἐπιστολὴ δὲν δύναται νὰ δημοσιευθῇ, Γνωρίζετε Μέμον Σαρσέντην ; ἂν ναὶ ἀποστείλατέ μας διεύθυνσίν του. *Μαρ.* *Ἀποστολοπούλου.* Ἀποστέλλεται.

Λίνον. Γαλαξείδιον. Ἐλήφθησαν.

Γ. Κατωπόδην. Λευκάδα. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν· φύλλα ἀπεστάλησαν. *Ν. Γκουντούναν* Κυπαρισσίαν. Ἐλήφθησαν.

Κόκκινην Κορδέλλαν. Μεσολόγγιον. Γράφατέ μας τὸ ἀληθὲς ὄνομά σας πρὸς διόρθωσιν τοῦ ἀτόπου.

Η. Κατσαντώνην. Καλάμας, *Ν. Μαρκόπουλον* Κυπαρισσίαν. Ἐλήφθησαν.

Δ. Κρεββούσην. Τρίκκαλα. Δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιευθῇ ἡ δήλωσίς σας αὐτή. Διαβεβαιώσατε καὶ ἐκ μέρους μας ὅτι ὁ «Δάσκαλος» δὲν ἔχει προσωπικὸν χαρακτῆρα.

Ι. Κουρούσην. Κηφισσιάν. Ἐλήφθη. Προσεχῶς.

Νάρκισον Σύρον, *Ναπολέοντα* Πειραιᾶ, *Ι. Λαζόπουλον* Ἐνταῦθα, *Κ. Ζαγορᾶν* Γαλαξείδιον ἐλήφθησαν.

Δειλὴν Γραφίδα. Ἐνταῦθα. Ἐλήφθησαν. Ἀλλ' ὅπως γνωρίζετε καὶ τὰ ἐγκρινόμενα ἀκόμη ἔργα τῶν ἀναγνωστῶν μας δημοσιεύονται ἐφ' ὅσον ἐπαρκεῖ ὁ χῶρος. Συμφωνεῖτε ;

Α. Γκιόκαν. Βόλον. Σᾶς ἀπηντήσαμεν οὔτω διότι μᾶς ἔγραφε καὶ ἄλλος τις ἐκ Βόλου μὲ τὸν αὐτὸν γραφικὸν χαρακτῆρα καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμον προφανῶς, Ψιλόλυγνος. Ἐνομίσαμεν λοιπὸν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ὑμῶν.

Β. Παπαευθυμίου. Ἐνταῦθα. Ἂν δὲν ἀπατώμεθα ἐδημοσιεύθη κάτι ἰδικόν σας πρὸ ἑβδομάδων.

Σ. Φασιανόν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις σας. Τὰ ἰδικά σας θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχὲς ἐλπίζομεν.

Ο. Νικολακάκην. Χανιά. Πολὺ ἀργὰ δυστυχῶς.

Α. Καλαντζόπουλον. Ναύπακτον. Εὐχαριστοῦμεν δι' ὅλα. Φύλλα ἀπεστάλησαν ἐκ νέου. Ἐλπίζομεν νὰ μὴν ἐπαναληφθῇ αὐτό. Τὰ ἰδικά σας προσεχῶς.

Δ. Περδικάρην.—Λευκάδα. Φύλλα ἐστάλησαν.

Ι. Φέρμπον. Βόλον. *Ι. Παππαδάκην.* Ἡράκλειον. Φύλλα «Δάφνης» ἀπεστάλησαν.

Χαρίκλειαν Β, Θ. Μαυροειδῆν Λευκάδα, *Δ. Ρ.* Ἐλήφθησαν.

Θ. Βασιλ. Σᾶς κατηγοροῦν ὅτι εἰσεπράξατε συνδρομὰς χωρὶς νὰ μᾶς εἰδοποιήσετε κἄν. Διατί αὐτό; Γράφατέ μας ἀμέσως.

Χ. Κουτρομπ. Ἀγρίνιον. Ὅλα τὰ προηγούμενα φύλλα ὑπάρχουν καὶ ἀποστέλλονται ἀντὶ 10 λεπτῶν ἕκαστον ἐλεύθερα ταχ. τελῶν.

Π. Παπαθανασίου. Πάτρας. Καν *Καζουροῦ.* Χανιά. Ἐλήφθησαν.

Α. Χατζόπουλον. Ἀγρίνιον. Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα ἐστάλησαν.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ 43
(ὅπου καὶ πρότερον)
Πλουτισθὲν μὲ ὅλως νέα ἐμπορεύματα, ἤτοι φανέλλες, ἐσώβρακα, κάλτσες, μάλλινα καὶ βαμβακερὰ ὅλα ἐξ Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Γερμανίας. Γραβάτες εἰς νέα σχήματα καὶ εἰς ποικιλίαν χρωμάτων. Κολλάρα, ὑποκάμισα εἰς ὅλα τὰ εἴδη. Ὀμβρέλλαι μεταβαλλόμενοι εἰς μπαστούνια ἐν ὥρᾳ περιπάτου, γάντια, μπαστούνια εἰς μεγάλην ἀφθονίαν. Καὶ ἅπαντα τὰ εἴδη τοῦ ἀνδρικοῦ καλλωπισμοῦ μὲ χάριν καὶ μὲ γοῦστο εἰς τιμὰς ἀσυνογωνίστους.
ΣΤΟ ΝΕΟΝ
Χ. Β. ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ
43 ΣΤΑΔΙΟΥ 43

Δ. Χ. ΠΑΠΑΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΗ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΜΙΚΡΟΣ ΟΙΚΟΣ
85 ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 85
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΜΑ ΚΟΡΣΕΩΝ ROYAL
ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

Η ΚΥΡΙΑ Κ. ΜΑΛΑΜΟΥ, (ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΣΠ. ΛΑΜΠΡΟΥ), ΩΣ ΑΥΓΟΥΣΤΑ

ΦΩΤ. ΚΑΒΡΑ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ "ΔΑΦΝΗΝ,,

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Ἄγγλου συγγραφέως

OSCAR WILDE

DE PROFUNDIS

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ